

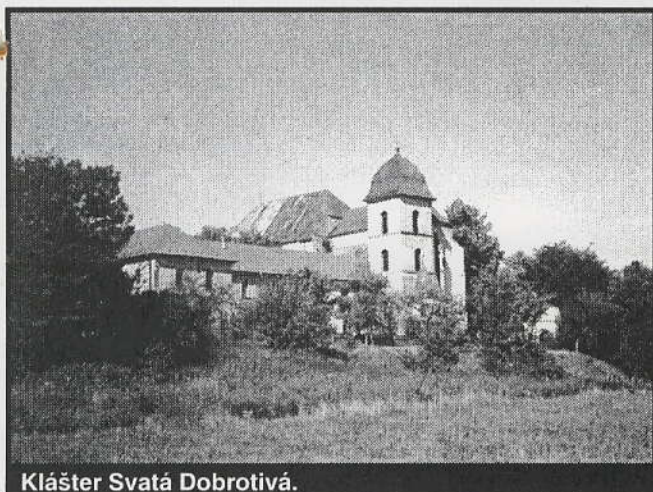
ZAJEČOVSKÉ LISTY

Mimořádné číslo

Září 1994

Vydává Obecní úřad Zaječov

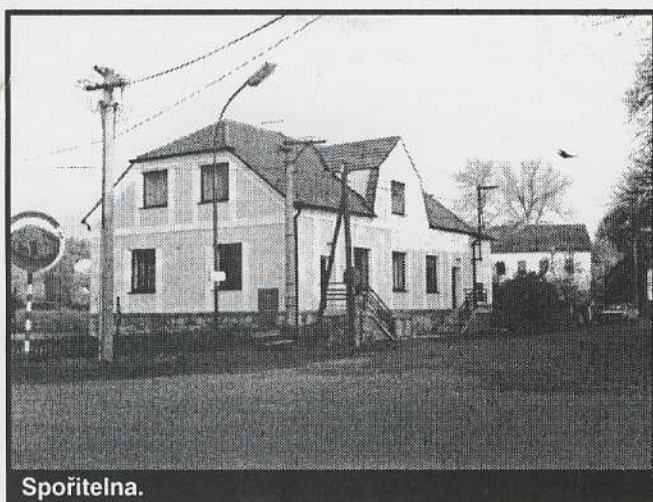
Zdarma

Klášter Svatá Dobrotivá.

Obecní úřad Zaječov.

Spořitelna.

Hostinec ve Zděně.

**II. setkání bývalých příslušníků 52. PTP SVATÁ DOBROTIVÁ
sobota 3. září 1994
SVATÁ DOBROTIVÁ - ZAJEČOV**

Slovo úvodem

Vážení čtenáři,

sešel se rok s rokem a je zde sobota 3. září 1994. Den, kdy máme možnost přivítat mezi námi bývalé příslušníky 52. PTP SVATÁ DOBROTIVÁ a společně s nimi si zavzpomínat na dobu strávenou v naší obci.

K příjemné atmosféře setkání chce přispět také redakce Zaječovských listů, a proto jsme se rozhodli vydat druhé mimořádné číslo našeho časopisu. Obsah čísla s fotografiemi ze současného Zaječova a Kvaně je téměř celý věnován problematice útvarů PTP. Zveřejňujeme zde studie o historii těchto útvarů, ale i vzpomínky pětápáků na dobu strávenou ve zdejším vojenském útvaru. K připomenutí loňského I. setkání přetiskujeme dva články, jeden z časopisu Hospodář, který vychází v USA a druhý v časopisu Věrní zůstali. Na četná přání pětápáků přinášíme adresy účastníků loňského setkání. Za nepřesnosti vzniklé jejich přepisem se omlouváme, avšak ne vždy bylo možné jména adresy a přesně identifikovat.

Opět vyžíváme vás, pamětníky událostí 50. let v naší obci, pište nám své vzpomínky z vojny a pomozte tak poodhalit minulost 52. PTP SVATÁ DOBROTIVÁ. Za zaslání příspěvků předem děkujeme.

Závěrem nám dovoluňte popřát všem účastníkům II. setkání hezký den, neopakovatelné zážitky ze setkání s kamarády, pevné zdraví a někdy u nás opět na shledanou.

redakce

Klášter Svatá Dobrotivá.

Obecní úřad Zaječov, Český svaz PTP
a redakce Zaječovských listů
pořádají v sobotu dne 3. září 1994
II. setkání bývalých příslušníků
52. PTP SVATÁ DOBROTIVÁ

Program:

9.00 hod.

- sjezd účastníků na Obecním úřadu v Zaječově s možností prohlídky výstavky o historii útvarů PTP, prezence

11.00 hod.

- mše svatá v kostele Svaté Dobrotivé, kterou bude sloužit bývalý příslušník 54. PTP Msgre Dr. Josef Koukl, biskup litoměřický

12.00 hod.

- oběd v místních pohostinstvích

14.00 hod.

- výlet autobusy do Brd na místa známá pětápákům (objekt bývalých kasáren, letiště, kryt Jordán, hrad Valdek)

16.00 hod.

- Lidový dům - oficiální přivítání a zahájení setkání bývalých příslušníků PTP, občanů a pozvaných hostů, vystoupení členů Okresního klubu Svazu PTP Tábor ve scénkách ze života PTP

Po ukončení bude následovat volná zábava.

Vážení přátelé,

před necelým rokem u příležitosti I. setkání vás, bývalých příslušníků 52. PTP SVATÁ DOBROTIVÁ, bylo vysloveno přání, uskutečňovat tato setkání pravidelně každý rok. Nebyla v tomto přání žádná přetvářka, o čemž jsem se přesvědčil na následujících setkáních s vámi, m. j. i 18. listopadu 1993 v Národním domě v Praze na Vinohradech, kam jsem byl pozván na sjezd pražské oblasti PTP.

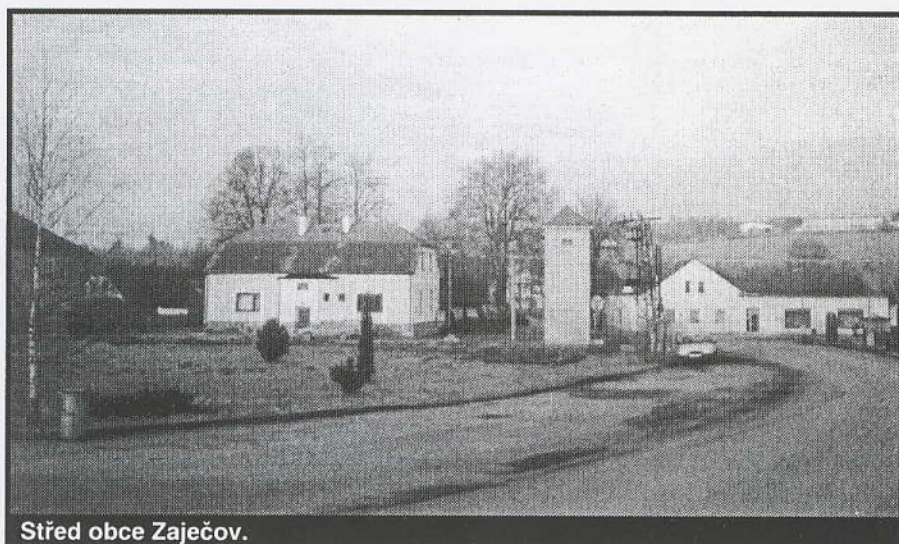
Vy, kteří jste se u nás I. sjezdu zúčastnili, jste byli jistě spokojeni, o čemž svědčí i ta skutečnost, že vaši kamarádi, kteří zde nebyli, projevíli zájem upořádat setkání druhé. To se ve spolupráci s vaším Svazem PTP v Praze nyní stává skutkem.

Vítám vás všechny u nás doma a věřím, že stará přátelství, která zde budou obnovena neprospějí jen nám a vám, ale pomohou celé naší společnosti při překonávání dnešní těžké doby. Abychom se k sobě chovali přátelsky, kamarádsky a lidsky, jak jsme si před téměř pěti lety slibovali a nějak rychle jsme na tento slib zapomněli.

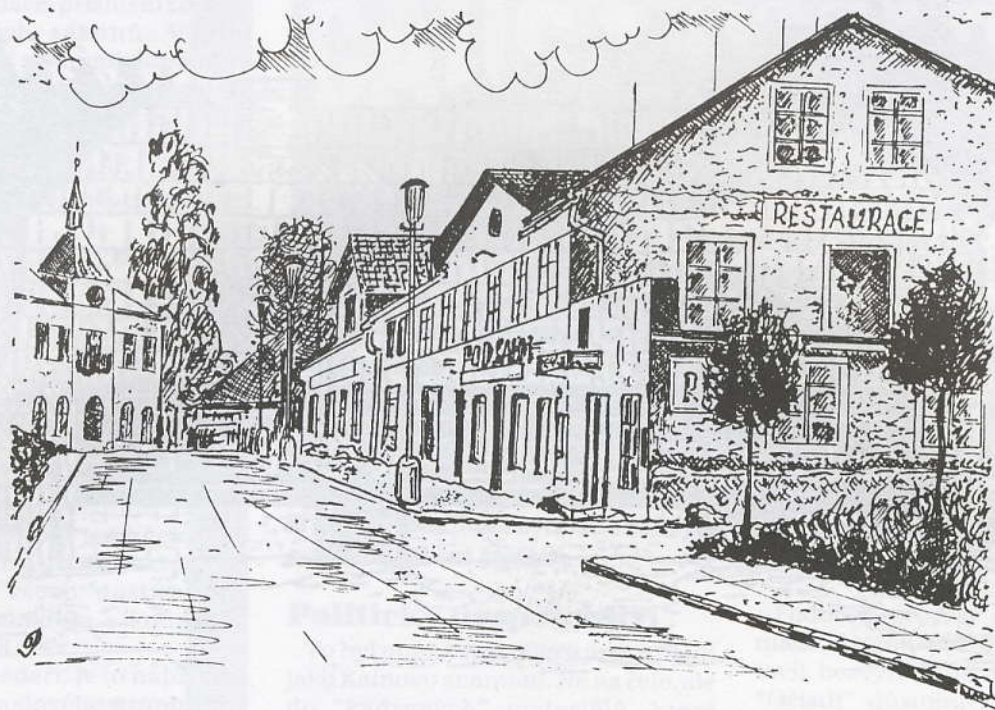
A tak, ať toto setkání přispěje k lidskému porozumění, vzájemné úctě jednoho k druhému, k obnovení starých a k vytvoření nových přátelství.

Všem, kteří s tímto předsevzetím přijíždíte, přeji naplnění všech vašich přání a zároveň nám všem přeji, aby jsme se zde znovu sešli příští rok ve zdraví a pohodě.

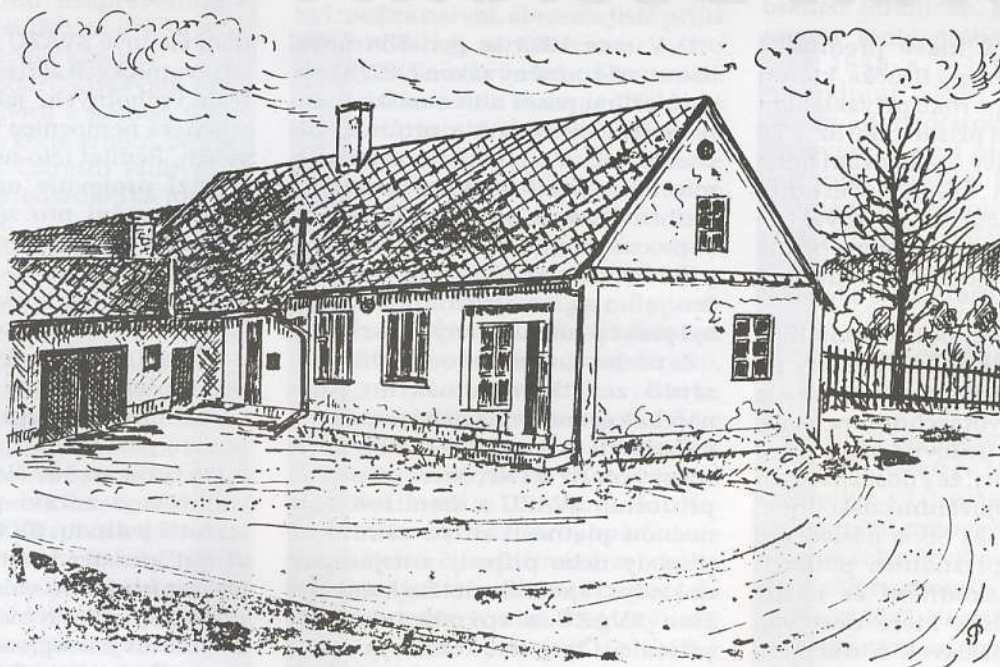
Josef Brůček
starosta

Střed obce Zaječov.

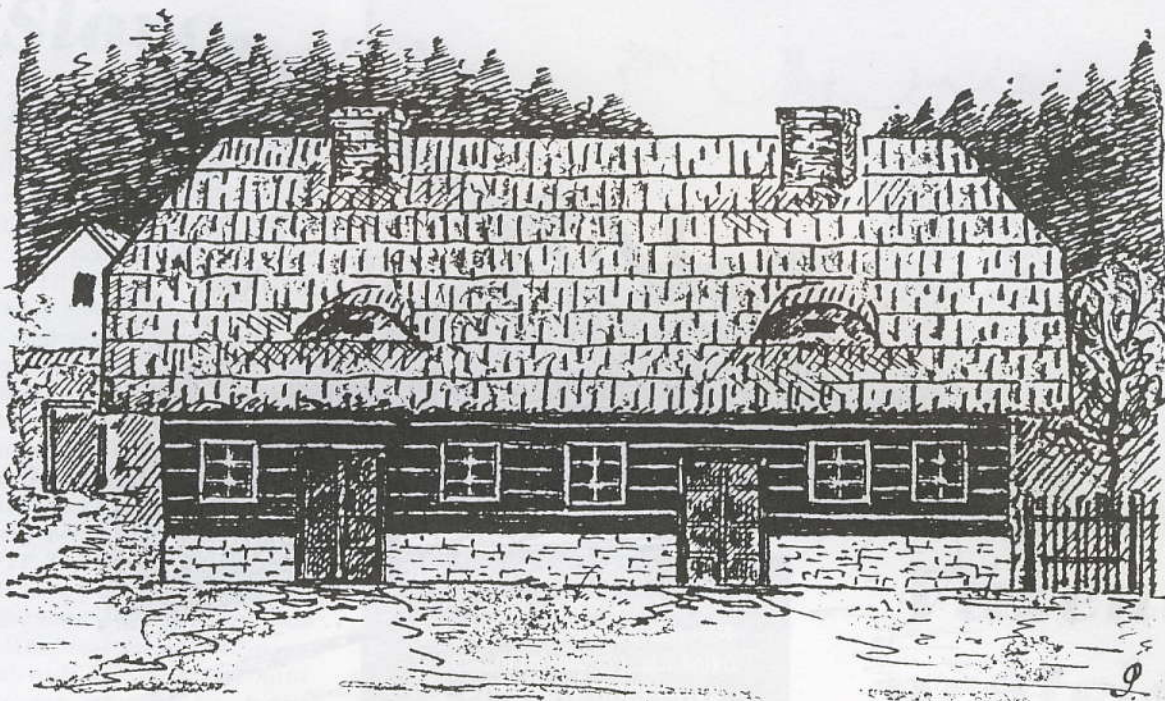

Restaurace "Pod sálem" ve Strašicích z roku 1960. V roce 1976 restaurace vyhořela. Na jejím místě je postaveno nákupní středisko. Prokůpek Petr 1988.

Hostinec "Na huti", dříve "U Nácka".

Prokůpek 1993.

Stará hospoda Šalamouna Schierera z roku 1670.

Prokúpek 1989.

Od Svaté Dobrotivé k dnešku

Stále mi leží v hlavě přednáška zaječovského starosty Brůčka, kterou přednesl loňského roku při zakládání tradice setkávání příslušníků 52. PTP ve Svaté Dobrotivé o sbližování lidí, i slova pětépáka Štěpa "přestaňte s minulostí, začněte se dívat na dnešek". A tak se současnými očima na dnešek podívejme, co se podařilo a co ne.

Především se brzy po listopadu 1989 podařilo založit SVAZ PTP, který po určitých nesnázích a potížích růstu je dnes silnou životaschopnou organizací, která se usilovně stará o své členstvo. Dá se říci, že s dost značným úspěchem. Vybojováním odškodnění podle zák. č. 87/91 Sb. a následující změnou, t. j. přiznáním patnácti korun jako odškodnění za každý odsloužený měsíc, které dostávají pětépáci jako přídavek k důchodu podle zák. 267/92 Sb., to všechno nekončí.

SVAZ PTP projevuje velkou aktivitu v oblasti, která se týká zdraví jeho členů:

1) V roce 1992 se podařilo novelizovat už zmíněný zákon č. 87/91 Sb. o důležité pasáži a to o odškodnění za poškození zdraví a za úmrtí při službě ve Vojenských táborech nucených prací (VTNP - pod tento souhrnný název jsou nyní začleněny Pomocné technické prapory i se svými předchůdci Silničními prapory ženijního vojska o jejichž příslušníky byl počet rehabilitovaných rozšířen).

Za účelem urychlení odškodňování zřídil začátkem letošního roku náčelník generálního štábu po dohodě s Ústřední radou SVAZU PTP Zdravotní komisi VTNP, které předsedá příslušník SVAZU a která řeší s konečnou platností dříve zamítnuté případy nebo případy s nejasnými doklady. Tajemníkem této komise je člen SVAZU a rovněž tak další přisedící. Členy této komise jsou dále hodnostáři složek armády (lékaři a právníci). Poradcem komise je lékař delegovaný SVAZEM.

2) Po dohodě s náčelníkem zdravotní služby Armády české republiky (AČR)

mají členové SVAZU PTP přístup do zdravotnických zařízení AČR a to i do těch vrcholných, jako je Ústřední vojenská nemocnice v Praze - Střešovicích. Ředitel této nemocnice p. dr. Heinzl projevuje opravdu vzácné porozumění pro zdravotní potíže pětépáků a jejich léčení.

3) SVAZ PTP získal od ministerstva práce a sociálních věcí dotaci ve výši 280 tis. Kč na rekondiční pobyty v rehabilitačním zařízení v Mariánských Lázních, které se uskutečňují už v letošním roce. Organizování těchto pobyků je v plném proudu. Akce se bude týkat asi 180 členů.

Starost o zdraví pětépáků není starostí jedinou. SVAZ PTP se snaží získat prostřednictvím předsedů Okresních klubů volné jízdné v hromadných dopravních prostředcích v jednotlivých regionech. Někde, jako n. př. v Českých Budějovicích, už jezdí pětépáci na členskou legitimaci zdarma (mimočodem, viděli byste příliv členů do příslušných Okresních klubů!).

Hlavní náplní činnosti SVAZU je ovšem rehabilitace příslušníků PTP z již zmíněných zákonů. V tom pomáhá SVAZ ať různými dohodami s Českou správou sociálního zabezpečení (naposledy viz doplnění délky služby o poslední, dříve mnohdy neuznaný měsíc dohodou o t. zv. třicetidnech), nebo Ministerstvem obrany ČR.

S ministerstvem byla koncem loňského roku uzavřena důležitá dohoda o Odvolací komisi VTNP. Tu zřídil náčelník gen. štábu zároveň se Zdravotní komisí. Komise je čtyřčlenná, jejím předsedou, tajemníkem a přísedícím jsou členové SVAZU PTP, dalším členem je zástupce Ministerstva obrany. Komise se zabývá velmi zevrubně odvoláními nespokojených příslušníků jednotek PTP, postupuje naprosto korektně po prozkoumání všech dostupných podkladů a rozhoduje s konečnou platností za AČR.

Něco se také nedaří. Je to například prolomení důchodového stropu, jímž trpí mnozí pétépáci, kteří dřeli v dolech, kteří sice měli docela slušné platy a tedy vysoký důchod, anebo ti, kteří se důchodové hranice dopracovali přesluhovááním. Tito lidé jsou dnes diskriminováni, poněvadž díky neuváženému rozhodnutí tehdejšího federálního parlamentu bylo odškodnění přesunuto do oblasti důchodů takže dnes za službu u jednotek PTP nedostávají ani halír anebo nedůstojných pár korun. K napravení této nespravedlnosti dnes chybí bohužel politická vůle i u vládní pravicové koalice.

Aco se ještě nedaří? Získávání členů do různých výborů a komisí. Celou svazovou práci koná jenom pár lidí a jsou dokonce Okresní kluby, kde pracuje pouze předseda. Tak tohle se opravdu nedaří.

Není účelem tohoto článku vypočítat všechny případy v nichž se SVAZ snažil svým členům pomoci. Některé věci zde popsány nejsou, rovněž ne ty, o které se SVAZ ještě snažit bude.

Ale! Nejsou snad setkání příslušníků bývalých jednotek PTP ať už při příležitosti odhalení pamětní desky v Mostě, nebo vloni a opět letos v Zaječově rovněž činností, která podle pana starosty Brůčka přispívá k přátelství mezi lidmi a je tedy náplní činnosti SVAZU? Přejme tedy setkání mnoho zdaru a přejme si dále, aby i příslušníci ostatních praporů našli sílu k uspořádání podobných srazů a naplňovali tak snahy o sdružování lidí.

Ing. Vladimír Adámek
jednatel Českého SVAZU

52. PTP Svatá Dobrotivá 1949 - 1951

CAUSA PÉTÉPÁCI

PhDr. Jiří Bílek, CSc.

Už patrně nikdo nezjistí, kdy si poprvé začali říkat "černí baroni". Ani proč. Zda pro černé výločky, černé ruce i tváře od černé práce, nebo pro černé svědomí těch, kteří o nich rozhodli... Poprvé se začali scházet a vytvářet svou organizaci v roce 1968. Normalizační režim je brzy rozehnal a odsoudil do role, již dobře znali už z předchozích let - lidí s neviditelným cejchem. Podruhé o sobě mohli dát vědět až po listopadu 1989, kdy vytvořili Svaz PTP, usilující o rehabilitaci několika desítek tisíc lidí, většinou už v důchodovém věku, kdy se čas stává limitujícím faktorem spravedlnosti. Za týden, měsíc nebo půl roku už může být, bohužel, pozdě. Nežádají mnoho - jen omluvu a nápravu křivd, byť i ona může být víceméně symbolická. Ztracené roky, zdraví a životy není možné vrátit ani zaplatit.

Politicky nespolehliví

To byl onen cejch, který jim vypálili jako Kainovo znamení. Ne na čele, ale do "kádrových" materiálů, které s nimi šly po celý další život. S nimi i s jejich rodinami, protože děti pykaly za "vinu" rodičů a rodiče za své děti. Obludný systém strachu, ponížení, bezpráví a vynucené spolupráce, či alespoň mlčení fungoval po celá desetiletí.

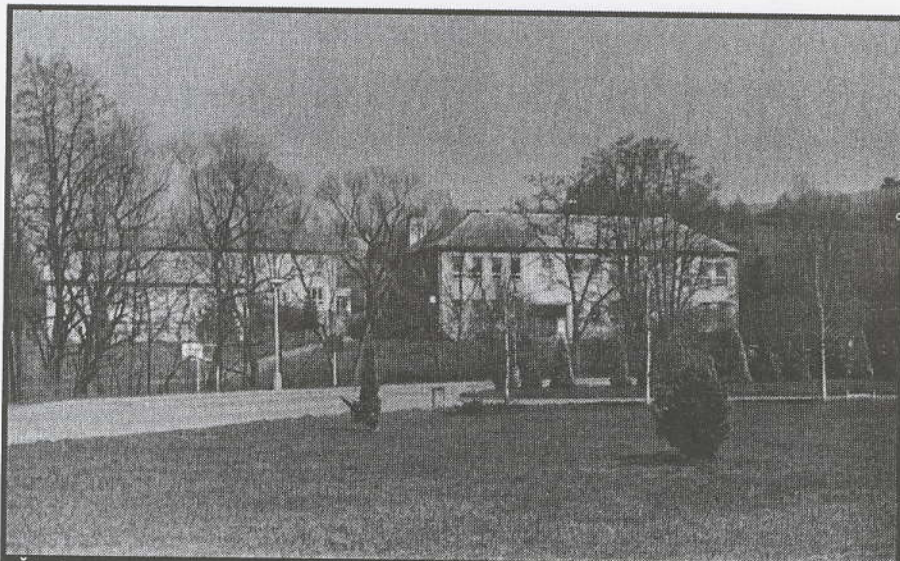
Abychom ho alespoň trochu pochopili, musíme se vrátit do období po únoru 1948, kdy se KSČ stala "vedoucí silou společnosti". Zvítězila v mocenském střetu s protivníkem, který byl možná naivní, ale zcela jistě příliš demokratický, aby falešnou kartu přebíjel falešným esem. Komunisté museli svou vládu upevnit dříve, než většina lidí prohlédne jejich skutečné záměry a cíle, než vyprchá euforie velké části společnosti z "historického vítězství" a plané naděje, že lidé konečně vzali svůj osud do svých rukou. K tomu potřebovala KSČ mimo jiné zlikvidovat skutečnou i potenciální opozici, zasít do společnosti nejistotu a strach, dát jasně najevo, kdo je v zemi skutečným pánem. Vedle přímých soudních postihů ve vykonstruovaných procesech a zastrahování otevřeným i skrytým terorem využíval režim i formu mimosoudních represí: propouštění ze zaměstnání či vylučování ze studia z politických důvodů, zařazování do táborů nucených prací. Tragický osud takto postižených lidí se stával varováním pro ostatní a nutil je přinejmenším mlčet. Dábelský mlýn drtící všechny neposlušné a nepohodlné se roztočil a nakonec semlel i některé z těch, kteří jej roztáčeli.

Podobné procesy probíhaly i v armádě, kterou KSČ potřebovala postavit bezvýhradně do svých služeb. "Očistit" důstojnický sbor byl úkol nelehký, ale proveditelný, co však s vojáky základní služby? Ti na vojnu jít museli a v jejich řadách byli i lidé, kteří k novému režimu nezaujímalí právě přátelské nebo loajální postoje. Mohli působit na ostatní, "morálně" rozkládat jednotky, zbraně v jejich rukou mohly být nebezpečné. Přitom výstavba silné armády neumožňovala zprostit tyto lidi vojenské povinnosti.

Co tedy udělat s "třídně a politicky nespolehlivými a méně spolehlivými" branci? Stranické, státní i armádní orgány tento problém řešily již od jara 1948 a v létě padlo první rozhodnutí: zřídit pro ně zvláštní útvary, kde budou od ostatních vojáků izolováni a pod stálou kontrolou. Autorem návrhu bylo nechvalně známé Oddělení obranného zpravodajství (OBZ), vedené B. Reicinem, s velmi úzkými vazbami na sovětské vojenské a kontrarozvědčné orgány.

Dvě mouchy jednou ranou

K 1. říjnu 1948 byly vytvořeny u čtyř ženijních pluků (v Mimoně, ve Svaté Dobrotivě, v Libavě a v Lešti) zvláštní, tzv. silniční prapory, dislokované ve vojenských výcvikových prostorech, do nichž nastoupili první "politicky nespolehliví". Necvičili, ale pracovali. Na terénních úpravách, na výstavbě objektů i při různých pomocných pracích. Ubytování bylo provizorní, sociální zázemí mizerné, strava a zdravotní péče na "přiměřené" úrovni.

Škola.

Dva tisíce vojáků, kteří přišli k silničním praporům, však bylo málo. "Třídně a politicky nespolehlivých" bylo po Únoru mnohem víc. Obranné zpravodajství požadovalo další jednotky a velení armády nevědělo, jak v přemíře jiných úkolů a problémů situaci řešit. Změna nastala až s příchodem nového ministra národní obrany A. Čepičky na jaře 1950, který tak tvrdě prosazoval výstavbu armády podle sovětského vzoru, až v ní a o ní prakticky rozhodovali sovětské poradci. Již jako ministr spravedlnosti vyřešil problém "nespolehlivých" civilistů zřízením táborů nucených prací. V nové funkci vytvořil cosi podobného i v armádě - jmenovalo se to však "demokratičtější": pomocné technické prapory neboli PTP.

Nápad to byl ďábelský a podle přísloví zabíjel dvě mouchy jednou ranou: izoloval či internoval "nespolehlivé" vojáky a vytvořil z nich levné pracovní síly pro potřeby armády i národního hospodářství. Práce, oficiálně tak vychvalovaná a ceněná, se stala formou trestu, který byl odstupňovaný - za těžší "vinu" těžší práce, za projev loajality ulehčení dřiny. Práce byla základem tzv. výchovného působení, spolu s politickou výchovou a dalšími formami, s jejichž pomocí se měli ze "zatvrzelých reakcionářů" či "svedených lidí" stát "řádní občané a budovatelé socialismu".

Že zvolené řešení tak docela neodpovídalo československému právnímu řádu a s řadou mezinárodních konvencí bylo dokonce v příkrém rozporu? V době "převratných revolučních změn" na podobné detaily

a podružnosti nebylo času, místa ani chuti. Rozhodující byl konečný cíl, který světil všechny prostředky.

K 1. září 1950 byly vytvořeny první čtyři pomocné technické prapory - lehké PTP 51 se sídlem v Mimoně, PTP 52 ve Svaté Dobrotivě, PTP 53 v Libavě a PTP 54 v Lešti. Šlo v podstatě o původní prapory ženijních pluků, přeorganizované a přejmenované, určené pro pomocné, nekvalifikované práce.

Měsíc po lehkých PTP byly k 1. říjnu 1950 vytvořeny také první čtyři tzv. těžké pomocné technické prapory, jimž se také říkalo důlní. PTP 55 a 56 v Ostravě, PTP 57 v Kladně - Libušíně a PTP 58 v Mostě. Ty byly nasazeny v uhelných revírech na Ostravsku, Kladensku, Mostecku, v Handlově a dalších místech s cílem postupně nahradit tzv. vojenské báňské oddíly, tj. jednotky složené z vojáků základní služby podílející se na těžbě uhlí již od roku 1945. V prvních osmi PTP mělo nastoupit do armády okolo 10 000 "nespolehlivých".

Ad absurdum I

Dodat "potravu" pro PTP bylo v první fázi úkolem kádrových složek armády, samozřejmě v úzké spolupráci s OBZ a Bezpečností. Přístup k úkolu byl skutečně velkorysý - prověření z hlediska "spolehlivosti" měli být nejen nastupující branci, ale i ti, kteří již vykonávali základní vojenskou službu. Všichni museli vyplnit rozsáhlý dotazník se spoustou podrobných otázek, od dat o rodině až po majetkové poměry. Zvláštní komise u útvarů pak rozhodly, kdo si zasluhuje důvěru a čest a kdo ne. Podle přesně stanovených kritérií vybraly

"politicky nespolehlivé a méně spolehlivé", kteří dostali klasifikaci "E", onen cejch, řadící je k "méně hodnotným" občanům. Podle míry "nutné převýchovy" putovali pak buď do lehkých, nebo těžkých PTP, kde místo pušky dostali do rukou krumpáč a lopatu. Výcvik beze zbraně trval dva týdny, potom už následoval nástup do práce.

Ještě v září 1950 byly u lehkých PTP vytvořeny zvláštní roty určené pro duchovní, řeholníky a seminaristy povinné vojenskou základní službou. Bez ohledu na předchozí určení se jim služba prodloužila na dva roky a bez jakéhokoliv výcviku nastoupili ihned jako výpomocné síly k Čs. stavebním závodům.

"Převýchova" prací a školením však u duchovních nepřinášela výsledky, neboť, jak stojí v dobovém hlášení, "školení vedené politickými pracovníky dávalo zarytým reakcionářům podklad pro nalezení vhodné argumentace proti zásadám socialismu a našeho zřízení, kterou pak vhodně... působili na ty ze svých řad, kteří počali chápat správnost nového zřízení". Dodejme, že u vzdělaných duchovních a většinou nevzdělaných důstojníků to zase tak velký problém ani být nemohl. Na základě prokádrování byli "nositelé reakce", především kněží, soustředěni u jedné roty v Ostravě a nasazeni na zvlášť těžké práce v dole.

Na podzim 1951 se ministerstva národní obrany a národní bezpečnosti rozhodla využít PTP také k dalšímu účelu - po zrušení táborů nucených prací bylo třeba izolovat velké množství osob, které sice byly do PTP zařazeny nevinně, ale věřit se jim nedalo. Vznikla i instituce výjimečných vojenských cvičení, která byla v rozporu s branným zákonem stále prodlužována a mnozí "pétépáci" tak "cvičili" i více než dva roky. Výběr prováděly komise zřízené při ONV na základě návrhů Bezpečnosti, věková hranice byla určena na 17 - 60 let a záleželo víceméně na libovůli komisařů, koho vyberou. Navíc do výběru zasahovaly iniciativně i organizace KSČ, místní národní výbory a další subjekty, takže docházelo i k vyřizování osobních účtů. První seznam z listopadu 1951 obsahoval 15 000 jmen. Počet musel být vzhledem k možnostem armády snížen asi na polovinu, ale i tak brzy oblékalo stejnokroj s černými výložkami několik tisíc mužů různého věku. Nechyběli ani padesátiletí otcové od rodin a lidé vážně nemocní, protože

práce se našla pro každého. Z PTP se tak záhy vytvořila instituce představující formu mimosoudních represí prováděných na masovém základě. Zařazen do nich mohl být každý - branec i šedovlasý záložník, navíc prakticky na dobu neurčitou. Nebyly řídké případy, kdy "pétépáci" po odsouzení dvou roků základní služby byli ještě před propuštěním povoláni na výjimečné vojenské cvičení a trávili v armádě další měsíce. Byli v bezprávném stavu a podle toho se s nimi jednalo a zacházelo. představovali v první řadě "třídního a politického nepřítele", s nímž nelze mít slitování, stále více však do popředí vystupoval i faktor velmi levné pracovní síly pro potřeby armády i národního hospodářství. Tak levné a snadno využitelné, že brzy účelové či ekonomické hledisko převážilo nad politickými a represivními.

Kolik jich bylo?

Přesné číslo pravděpodobně už nikdo nezjistí. PTP existovaly do května 1954 a v době jejich největšího rozmachu v nich bylo soustředěno přes 35 000 vojáků. Počet těch, kteří těmito jednotkami v letech 1950-1954 prošli, lze odhadnout zhruba na 60 000. Lidé s klasifikací "E", tedy zařazení z politických důvodů, z nich

jakby se dalo předpokládat - lidé ze živnostenských, kulackých či maloburžoazních rodin, ale dělníci a malorolníci; tvořili asi dvě třetiny celkových počtů. Většina se stala "politicky nespolehlivou" v důsledku nezdařeného pokusu o útek do zahraničí, mezi malorolníky byl převažující příčinou nesouhlas se vstupem do JZD. Jakýkoliv komentář je asi zbytečný.

V době největšího rozmachu tvořilo vojenské pracovní jednotky - jak se začalo PTP říkat - celkem 27 praporů, které měly od 500 do 1600 příslušníků. Dělili se na lehké a těžké

Zvláštní postavení měly tzv. kulacké PTP, složené výhradně z lidí klasifikace "E" a používané na nejtěžší práce většinou ve vojenských výcvikových prostorech z důvodu izolace. "Pétépáci" na tom nikdy a nikde nebyli příliš dobře, "kulaci" si však "užili" mnohem víc.

Obrovský konglomerát vojenských pracovních jednotek - početně druhý největší druh vojska po pěchotě - bylo nutné řídit. Velitelství ženijního vojska na to nestačilo. Problémy přinášelo i podřízení PTP hlavní stavební a ubytovací správě MNO,

Náves v Zaječově.

Lidový dům.

tvořili asi třetinu. To byli "autentičtí pétépáci", ostatní se do pracovních jednotek dostali z jiných důvodů - profesních (horníci a stavbaři), národnostních (Němci, Maďari, Cikáni), zdravotních (neschopní řadové služby) či šlo o osoby negramotné, trestané v civilu pro kriminální delikty, lidi vyhýbající se práci.

Zajímavé je, že většinu "autentických pétépáků" nepředstavovali -

PTP a na technické prapory, zřizované od května 1951 z prozaického důvodu: "pétépáci" jako "politicky nespolehliví" nemohli být vojenskou správou použiti na některé vojenské stavby, zejména v pohraničí. Proto byly vytvořeny jednotky složené z "politicky spolehlivých", použitelné kdekoli. Jejich počet začal postupně převažovat nad počtem PTP, z nichž některé byly na technické prapory reorganizovány.

a tak nakonec bylo k 1. lednu 1952 vytvořeno jako samostatná složka velitelství vojenských pracovních jednotek. Na jeho obranu je nutno říci, že se patrně jako jediné snažilo podmínky "pétépáků" zlepšovat, ale naráželo na řadu problémů - počínaje přestupky přes neschopné důstojníky a velitele jednotek až po sobecké zájmy podniků zaměstnávajících PTP - a výsledky se rovnaly příslovečné nule. V roce 1952 vydalo také první právní předpis pro vojenské pracovní jednotky, který alespoň zčásti upravil práva a povinnosti "pétépáků". Jeho dodržování však bylo jinou kapitolou.

Ad absurdum II

Podmínky "autentických pétépáků" a ostatních příslušníků PTP se zpočátku příliš nelišily. Jejich "nejčestnější občanskou povinností" byla práce, či spíše nekvalifikovaná a těžká dřina. Ve vojenských objektech a prostorech se stali "děvečkami pro všechno" - uklízeli, řezali dřevo, nosili uhlí, krmili prasata, čistili techniku a prováděli různé pomocné práce, často za vojáky základní služby. Jejich pracovní doba dosahovala i 18 hodin

denně, volno neměli ani o nedělích a svátcích. Ubytování byli většinou v nevyhovujících prostorech, byli šizeni na stravě i dalších náležitostech, jejich oblečení a výstroj volaly po vyřazení.

Jiná byla situace "pétépáků" zařazených u podniků. Jednotky v dolech, a zejména na Ostravsku sice měly těžkou práci, ale většinou také lepší ubytování, a především stravu, protože měly nárok na stejné přídavky jako horníci. Navíc za svou práci dostávali jejich příslušníci vedle služebného část mzdy. Zbývající PTP a technické prapory byly většinou rozptýleny po velmi vzdálených pracovištích na území několika krajů. Někde pracovalo jen pět vojáků, jinde dvacetičlenná skupina. Zaměstnavatel jim poskytoval ubytování i stravování a záleželo především na

za trest, s různými charakterovými a morálními vadami, osob bez jakýchkoliv skrupulí a ohledů. Mnozí bývali příslušníky OBZ, kteří museli být pro opilství, krádeže či jiné delikty "uklizeni". Část pokračovala v trestné činnosti, zejména rozkrádání, i u PTP.

Velitelé byli navíc finančně zainteresováni na výsledcích práce vojáků, a proto se je snažili donutit k maximálním výkonům. I vojáci však měli většinou zájem o plnění norem, protože na tom závisela nejen výše jejich mzdy, ale i to, zda ji vůbec dostanou. To byla další možnost k šikanování - jestliže u některých útvarů stačilo splnit normu na 100 %, potom tzv. kulacké prapory musely obsahovat nejméně 130%. V opačném případě jim příslušelo jen slušné a z ušetřených mezd se tvořil fond pro odměny i pro velitele.

Bývalý hostinec na Kvani.

něm, jaké podmínky vytvořil. Někde byli vojáci ubytováni slušně a najedli se, jinde to bylo podstatně horší. I oni však dostávali část mzdy.

Postupně se přece jen podmínky nasazení vojenských pracovních jednotek zlepšily a současně se prohlubovaly rozdíly mezi "éčkaři", zejména tzv. kulackými prapory, a příslušníky ostatních PTP a technických praporů.

Zvláštní kapitolou byl vztah pracujících k "pétépákům". Někde je přijali přátelsky, nebyly však řídké ani případy, kdy byli vystaveni posměchu a šikanování od dělníků. Někde dokonce plnili normy za civilní pracovníky a ti "odpočívali". Mnoho v tomto směru záviselo na velitelích, kteří měli nejrůznější kvalitu. Někteří byli slušní, ale většina se cítila být více zaměstnanci podniku a za různé výhody nechali "své" vojáky odírat z kůže. Mezi důstojníky u PTP byla řada lidí přeřazených k "pétépákům"

Absurdní stupnice různých norem pro vyplácení mzdy i udělování dovolených byla doplněna způsobem účtování. Z platu se srážely různé srážky - na režii vojenské správy (pojištění, ubytování, stravování), na výživu pro rodinné příslušníky i další. Zhruba třetina mzdy šla ve prospěch vojenské správy a zbytek - pokud samozřejmě zbyl - byl rozdělen: polovina byla uložena na vkladní knížku, polovina byla vyplacena vojákovi. Šlo v podstatě o docela obyčejné okrádání, vždyť například "pétépák" pracující v hlubíně dostal ze 155 Kčs denní mzdy pouze 35 Kčs (a z toho ještě "na ruku" polovinu), při práci na povrchu z 90 Kčs, zbylo k rozdělení 5,60 Kčs.

Není divu, že pro vojenskou správu byly PTP a vojenské pracovní jednotky více než výdělečné - například v roce 1952 představoval zisk přes 40 miliónů Kčs.

Ať hodí kamenem

"Pétépáci" pracovali všude - v roce 1953 to bylo 370 pracovišť na celém území republiky. Rozhodující byl zejména jejich podíl na těžbě uhlí v Ostravsko - karvinském revíru, kde tvořili pětinu všech pracovníků, ale na některých dolech zajišťovali přes polovinu denní těžby. Normy plnili v průměru na 120 i více procent. Jejich nástup na důl znamenal automaticky zvýšení těžby, jejich odchod její výrazný pokles.

Další oblastí, na níž se PTP a vojenské pracovní jednotky výrazně podílely, bylo stavebnictví, zejména v rámci vojenských stavebních podniků Armastav, Severostav, Posista, Konstruktiva, Moravostav i další. Útvary stavěly byty, nemocnice, kasárna, letiště, sklady, budovaly vojenské výcvikové prostory, silnice, cesty, železniční tratě, pracovaly i na dalších akcích investiční výstavby. Byly nasazovány všude tam, kde to bylo z různých důvodů potřebné a nutné. "Pétépáci" pracovali rychle, přesně, a především velmi levně.

Není divu, že při snaze o maximální pracovní výsledky šla často bezpečnost práce stranou a docházelo k úrazům, jež některé poznamenaly na celý život, pro jiné byly rozloučením se světem, který o nich mnohdy ani vědět nechtěl či se k nim stavěl zády. Přitom to byli často právě "pétépáci", díky nimž dostávali lidé nové byty i občanskou vybavenost, jezdili po nových silnicích, měli dostatek uhlí. Kolik "vynikajících výsledků výstavby socialismu" bylo podmíněno právě jejich prací, to dnes už těžko kdo zjistí, do propagandy oné doby - i doby nepříteli vzdálené - se prakticky bezmocné pracovní síly nehodily.

Byla to skutečně podivná součást "socialistické armády" - vojáci ve starých uniformách či všelijakém pracovním oblečení, často obutí do vlastních bot, protože jiné nebyly k dispozici, ubytovaní nezřídka v bývalých protiletectvých krytech nebo jiných nevyhovujících prostorech, hltaající jídlo přímo na pracovišti, aby splnili normy. Osobní a ložní prádlo si obvykle museli prát sami nebo ho posílali na vyprání domů. Nejhorší však byla beznadě, která občas přemohla i ty nejstatečnější, vzdálené od domova a od rodin, v podřadném postavení, bez perspektivy návratu. Dá se některým vyčítat, že se pokusili o útěk nebo propadli alkoholu? Že se mezi vojáky s jinou klasifikací než "E" našli i takoví, kteří uzavírali závazky, vstupovali do ČSM a KSČ v naději, že půjdou dřív domů? Kdo má právo soudit to, co sám nepoznal?

Vzpomínka na I. setkání - 25. září 1993

Zájezd do Svaté Dobrotivé

Jan Šupálek

Jistě každý PTPák ví anebo slyšel, co to byla záhadná kasárna ve Svaté Dobrotivé. Pro ty, kteří prošli tímto vojenským lágrem, není co vysvětlovat. Poznali to sami na sobě. Pro ostatní čtenáře Hospodáře na vysvětlenou jen tolik, že to byl jeden z nejhorších lágrů pro tak zvané politicky nespolehlivé vojáky z let 1948 - 54. Ještě pro lepší pochopení uvádím svůj zážitek z té doby.

Někdy počátkem dubna roku 1951 jsem obdržel povolávací rozkaz na vojnu. Nic neobvyklého, myslil jsem si, že nastupuji k nějaké speciální zbraní, jak se tenkrát říkalo. Představoval jsem si kasárna jako každá druhá. Ovšem při vstupu do lágru ve Svaté Dobrotivé dne 15. dubna 1951 jsem pojal divnou předtuchu: dřevěné baráky typu koncentračních táborů, jak jsme je znali z filmů z 2. světové války. Tábor byl obehnaný ostnatým drátem a hlídán strážní jednotkou se samopaly a včáky. Snad chyběl už jen ten elektrický proud.

Po nástupu nás ostříhali dohola, brali nám otisky prstů, všech deset, zvláště otisky palců, a naházeli nám mundury po německých zajatcích. To měla být naše vojenská výstroj, o zbraních ani řeči. Co nás čeká a nemine nám důkladně vysvětlil velitel tábora, štábní kapitán Bedřich Toupalík. Jen krátce z jeho projevů k nám vyjímám: "Vy jste vyvrhelové lidské společnosti, vám pracující lid nesvěřil do rukou zbraně. Tady budete pracovat, až se vám ruce vytáhnou na paty. S vašimi hlavami budeme dláždít hořovické náměstí..."

Po těchto jeho slovech už každý věděl, kde jsme, co nás asi čeká. Kapitán Toupalík rád pořádal táboráky, na kterých tyto výplody omezeného ducha opakoval. Naše odezva byla: "Všechno vojsko spolehlivé je ve Svaté Dobrotivé." Tím byl obyčejně táborák ukončen.

Jak je to už dávno. Píše se rok 1993 a ve Svaté Dobrotivé - Zaječově se rozhodují starosta obce, pan Josef Brůček, s redakcí Zaječovských listů, že uspořádají první setkání bývalých příslušníků PTP Svatá Dobrotivá po 43 letech. Spojí se za tím účelem s představiteli Svazu PTP v Praze panem Vl. Lopatukem a Vl. Adámkem. Spolu se potom sejdou v únoru 1993 ve Svaté Dobrotivé a výsledek jejich setkání je společné přání toto setkání uskutečnit v sobotu 25. září 1993 v Zaječově - Svaté Dobrotivé. Přání se tedy stalo skutkem. K této události vydala redakce Zaječovských listů mimořádné číslo datované září 1993 s emblémem znaku PTP a nápisem "Svatá Dobrotivá - vítáme vás v Santa Cruz."

Trochu jsem odbočil od původního námětu,

tím je náš zájezd na toto první setkání. Předcházelo mu několik jednání našeho Klubu PTP v Táboře s naším zástupcem na vojenském doplňovacím velitelství a jeho náčelníkem v Českých Budějovicích. Konečná rozhodnutí padlo na Západním vojenském velitelství v Táboře, které nám poskytlo vojenský autobus. Díky všem, kteří se na této akci podíleli!

Z Tábora jsme vyjeli v sedm hodin ráno a naše trasa vedla tak, že jsme mohli vyhovět všem přihlášeným z jihočeského kraje. Do Zaječova - Svaté Dobrotivé jsme přijeli v jedenáct hodin dopoledne. Následovalo uvítání na obecním úřadě, kde každý účastník obdržel mimořádné číslo Zaječovských listů, kalendář a výtvarně provedený pohled obce Zaječova s klášterem Augustiánů a kostelem Zvěstování Panny Marie, který byl založen již 13. května roku 1263 Oldřichem Zajícem z Valdeka. K tomu pak ještě propagační leták "Berounsko".

Byli jsme překvapeni. Prohlédli jsem si vkusnou výstavku o historii obce. V poledne pak byla sloužena mše svatá v kostele ve Svaté Dobrotivé jako vzpomínka na příslušníky PTP, kteří se setkání nedožili. Tuto mši svatou sloužil pan farář Lukeš, který k nám pronesl krátký proslov a poděkoval za hojnou účast, jak řekl, už dlouho nebyla ve Svaté Dobrotivé mše svatá tak hojně navštěvována.

V jednu hodinu byl chutný oběd v Lidovém domě a po něm procházka s prohlídkou obce, hlavně bývalých kasáren. Ty jsme téměř nepoznali, je tam zřízena pila.

Hlavní pořad setkání začal ve tři hodiny odpoledne opět

Hostinec v Hamburku.

v lidovém domě oficiálním přivítáním bývalých příslušníků PTP, občanů a pozvaných hostů. Pořad zahájil starosta obce Zaječova, pan J. Brůček, který pozdravil všechny účastníky setkání, projevil přání, aby toto první setkání nebylo poslední, ale aby se opakovalo každým rokem, což bylo přáním i nás všech. Dále pak přítomné pozdravil a hezkým proslovem se uvedl předseda Svazu PTP z Prahy VI. Lopatuk. V dalším proslovu vystoupil vojenský historik PhDr. Jiří Bílek, CSc. Jeho proslov byl poučný a velmi zajímavý. Za Konfederaci politických vězňů promluvil pan Lapáček, který osvětlil historii obce Svaté Dobrotivé. V tomto projevu se účastníci dověděli mnoho zajímavého o obci. Ve volné besedě pak hovořili pan Marat a pan Adámek z Prahy. Vzpomínali na léta prožitá v táborech PTP, a dotkli se i současné doby. Dále pak v debatě vystoupil pan Jar. Mmušík ze Sudoměře u Bechyně. Jeho příspěvek se týkal jednoho povedeného desátníka z Ostravy, který u jeho roty zpronevěřil všechny úspory všech příslušníků roty za 32 měsíců práce v PTP. Pak hovořil pan Jan Šupálek z Bechyně. Seznámil přítomné se skutečností, že bývalý velitel tábora si dnes poklidně žije v Sezimově Ústí a užívá vysokého důchodu. Je to nemorální stav v naší době, že utiskovatelé pobírají větší důchody než utiskovaní. Nad touto pravdou by se měl náš

parlament zamyslet a vydat patřičné zákony, aby tomu tak nebylo. Dočkáme se spravedlnosti?

V debatě pak vystoupilo několik dalších účastníků setkání. Závěr udělal pan starosta J. Brůček, který vyjádřil přesvědčení, že toto setkání nebylo poslední. Popřál všem přítomným pevné zdraví a v příštím roce opět na shledanou. Následovala volná zábava s hudbou a ti vzdálenější odjížděli spokojeně do svých domovů.

Co říci na konec? Můj největší zážitek z tohoto setkání byl při jedné náhodné debatě s místními babičkami na ulici při cestě z kostela, které nám řekly: "Kluci, my jsem cítily s vámi a měly jsme vás rády. Tomu Toupalíkovi jsme nevěřily ani slovo, co o vás říkal...". Bylo to dojemné a i oči nám zaslzely.

Veliký dík patří starostovi obce Zaječova, panu J. Brůčkovi, redakční radě Zaječovských listů a vám všem, občanům obce Zaječova - Svaté Dobrotivé, kteří jste se podíleli na našem setkání. Dík patří též těm ze Svazu PTP v Praze, kteří se o naše setkání zasloužili.

Nastala doba rozloučení a my jsem spokojeně odjížděli do jižních Čech, do svých domovů. Je ještě třeba vyjádřit dík řidiči vojenského autobusu, rotmistrovi Bohuslavu Šimákov, který nás bezpečně dopravil domů.

LISTOPAD 1993

**VĚRNÍ
ZŮSTALI**

KONFEDERACE POLITICKÝCH VĚZŇŮ POBOČKA - PRAHA

PTP v Santa Cruz

VI. Lapáček

Nečekaně velký počet bývalých pětépáků (členů pomocných tech. praporů) sjel se do svého dávného nedobrovolného působiště. Rudý režim zařadil tehdy mladé muže místo na vojnu do útvarů pracovních čet pro politickou nespolehlivost. Otročský tábor ve svaté Dobrotivé měl č. 52. Také v blízkém okolí byly stejné útvary. Pracovalo se na úpravě cest, stavěly se bytové jednotky. Radostné bylo vítání dávných kamarádů na prvním srazu. Vzpomínalo se na nežijící a nemocné. Zašli jsme se podívat do míst pobytu: "Tady byla strážnice, tam sklad, tady na té podezdívce stála kuchyně", bylo slyšet pamětníky. Vzpomenuta byla i nejedna veselá příhoda.

Na prohlídku tábora přijel plukovník. Vcházel branou a nedaleko kráčel pětépák, měli se téměř setkat. "Neumíte zdravít?", ptal se plukovník. Oslovený udělal několik kroků k němu, poklepal mu na paži a řekl: "Přeci my, gážisti, se nebudeme buzerovat, že? Plk. se zeptal na jméno a zamířil do kanceláře. Tam zjistil, že dotyčný slouží již pět let. Ihned ho dal vypsat ze stavu, muž si sbalil své drobnosti a už za chvíli vycházel branou do civilu!

Smutné na jejich osudu bylo, že nebyli souzeni a tudíž neměli určenou dobu pobytu v PTP. Zbytečné byly žádosti a dotazy, nahoře byli hluší a němí, písma neznali!

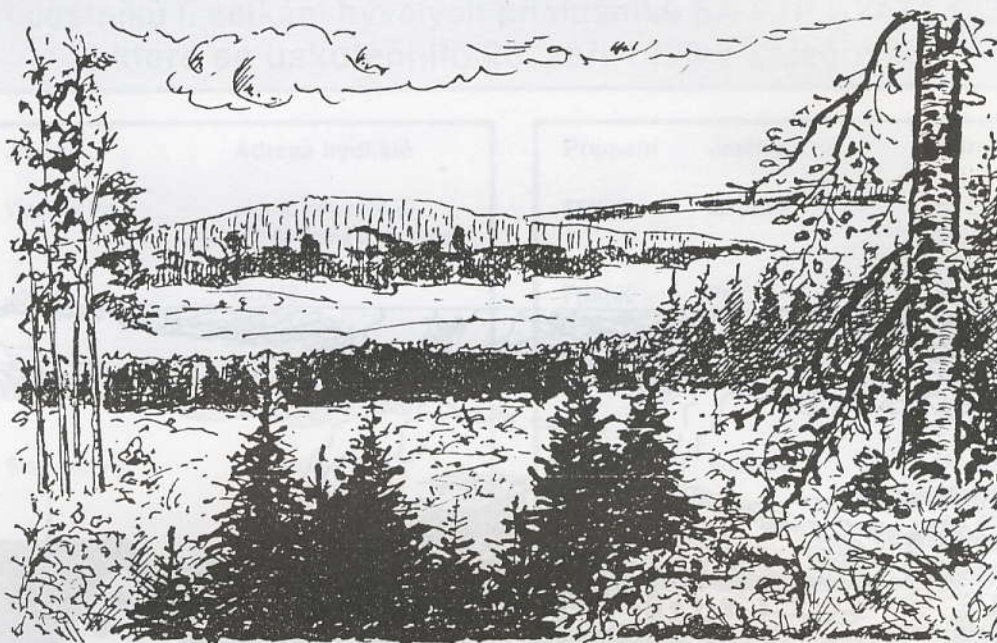
Vzpomenuto bylo i nejhoršího velitele, Toupalíka. I přes svou šarži byl primitiv. Zde ukázka jeho "výchovy": vojín dostal příkaz zabetonovat docela malou jamku. Provedl, ale z betonu vyčníval kousek prkénka. Velitel svolal muže, ukazoval na dřevo a vedl takovouto řeč: "Soudruzi! Co zde vidíte? No, co vidíte? Soudruzi, v betonu je - no, co to je, soudruzi? Kde se bere dřevo? To se zasadí semínko, soudruzi. Semínkose zasadí a vyroste - co, co to vyroste, soudruzi? No, strom vyroste. To trvá dlouho, dlouho to trvá, soudruzi. Potom se co? Co se potom? No, strom se, soudruzi, podřízne. Podřízne se a kam jde, no kam jde? No přeci na pilu,

soudruzi, na pilu jde. Tam se, no, tam se z něj, soudruzi, nadělají co? No prkna se nadělají. A prkno se má šetřit, jo šetřit. Já mám doma holčičku, soudruzi. Docela malou holčičku, mám ji moc rád, soudruzi, a jsou ji čtyři roky. A já jí nekoupím panenku na hraní, to ne, soudruzi, tu jí nekoupím. Koupím jí kyblíček, soudruzi, kyblíček, lopatičku a hrabíčky, soudruzi. To jí koupím a tak jí vychovávám. K práci, soudruzi. A mám ji moc rád.

To je ukázka jednoho z vychovatelů mnohem inteligentnějších otroků! Režim se za takovou ubohost nestyděl, jelikož tito soudruzi byli prokádřováni, věřili rodné straně a strana věřila jim, proto jim svěřila funkce a vedení.

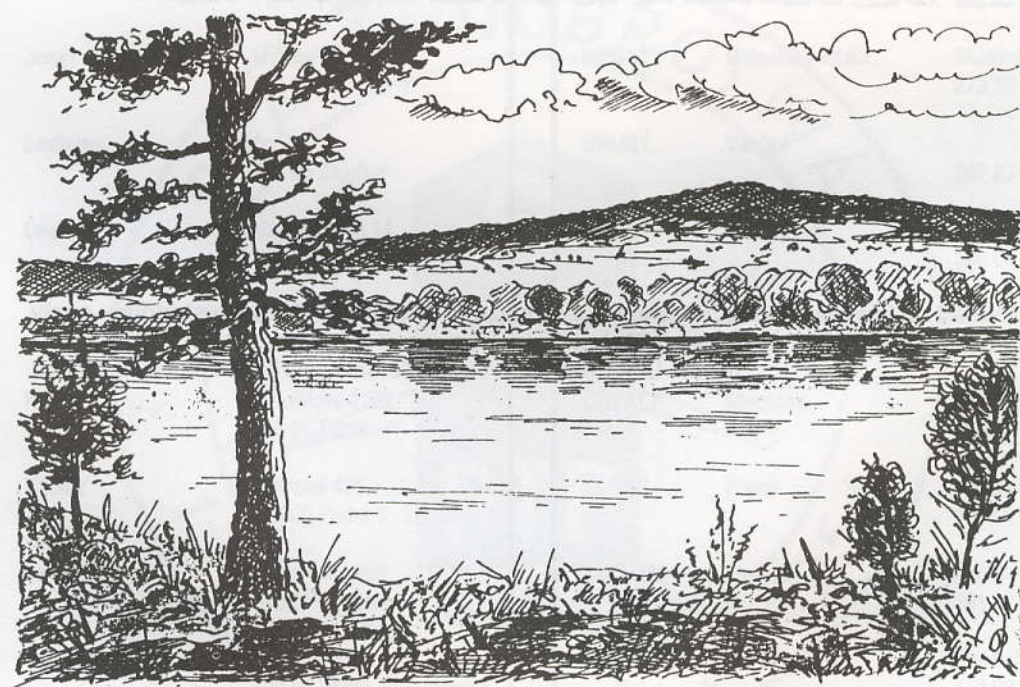
Stejně jako propuštění političtí vězni měli příslušníci PTP v civilu ztížené přijetí do zaměstnání. A studovat? To mohl být jen sen. Na celý život byli poznamenáni jen proto, že byli jiného smýšlení. Ani dnes to nemají dobré. Jen těžce se domáhají odškodnění a hlavně výhod, zvláště pro nemocné a dlouhodobě ležící. Také se jim nelíbí nevydařená "sametka"!

V poledne se účastnili bohoslužby za již nežijící kamarády. Mladý kněz je pěkně přivítal a promluvil o jejich utrpení. Po obědě pak zasedli ve velkém sále Lidového domu a zcela jej zaplnili. Přivítal je starosta obce, uznal jejich tehdejší strádání i pozdější neradostné protloutání se životem. Předseda PTP Vladimír Lopatuk měl pak hlavní slovo. Posoudil dosažené výsledky (chudé pro nepřítel vyšších míst) a přednesl vyhlídky a plány na příští dobu. Pěkný pohled byl na šedivější muže, neboť jejich tváře zdobily úsměvy z pěkného shledání po tolika letech. Slibili si, že po vydařeném prvním sjezdu opět se sjedou, vždyť se neviděli po celou dobu trvání rudé totality. Tož ať vám slouží zdraví, přátelé, a na shledanou v Santa Cruz!

Pohled na baštinské polesí pod cílovou plochou "Brda".

Prokůpek Petr 1989.

Mořské oko Brd. Padrťský rybník.

Prokůpek 1989.

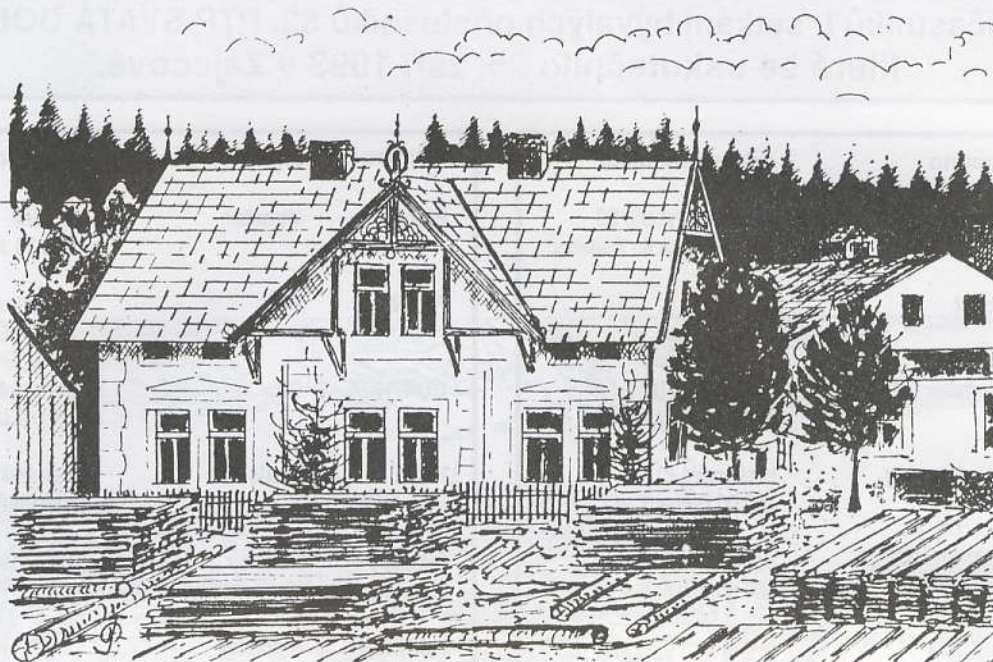

Pohled na jižní část Rokycan, sídlo hasičské župy. V popředí Mottlova stodola u cesty k Dobřívu. Vyhořela na počátku 70. let.
(Podle Lib. Šimona z roku 1940 nakreslil Prokůpek Petr 1989.)

**Seznam účastníků I. setkání bývalých příslušníků 52. PTP SVATÁ DOBROTIVÁ,
které se uskutečnilo 25. září 1993 v Zaječově.**

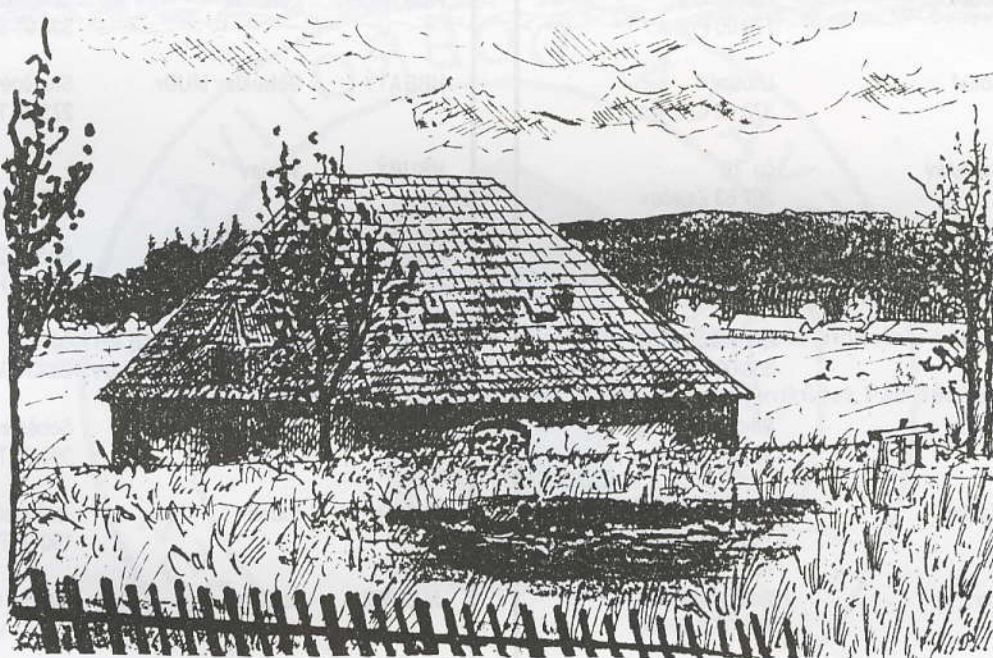
Příjmení	Jméno	Adresa bydliště
ADÁMEK	Vladimír Ing.	Jugosl. partyzánů 20 160 00 Praha 6 - Bubeneč
BĚHOUNEK	Josef	čp. 468 373 73 Lišov
BELDÍK	Ladislav	Dukelská 1110 430 00 Chomutov
BENDL	Stanislav Ing.	Hřebenová 219 160 00 Praha 6
BENEŠ	Jiří	Koterovská 144 320 00 Plzeň 2
BLAŽEK	Ladislav	U trati 10 360 04 Karlovy Vary
BOČEK	Jiří	Drahobejlova 21 190 00 Praha 9
BOSORKA	Jar.	370 00 České Budějovice
BOUS	Marian JUDr.	U sanatoria 17 153 00 Praha 5 - Radotín
BRYCHCÍN	Vladimír	čp. 845 330 23 Nýřany
CERHA	Josef	Farského 9 170 00 Praha 7
CIRHAN	Josef	Lhotice 4 373 62 Chotýčany
ČALOUN	Ladislav	čp. 72 267 63 Zaječov
ČERNÝ	Česlav	Na Petřínách 14 162 00 Praha 6
ČERNÝ	Josef	Ondříčkova 10 350 00 České Budějovice
ČERNÝ	Karel	Smolínova 1122 390 01 Tábor
ČEŠKA	Václav	Uranová 435 156 00 Praha 5 - Zbraslav
DOŠEK	Jar.	Bechyňská 452 392 01 Soběslav
DŘÍŽAL	Vladimír	Sámova 21 100 00 Praha 10 - Vršovice
DUMSKÝ	Jan	Litomyšl 102 267 23 Lochovice

Příjmení	Jméno	Adresa bydliště
FENÍK	Miroslav	čp. 269 262 23 Jince
FRANK	Petr	Roudenská 8 370 01 České Budějovice
GUNTHOR	Otta	Hornická 124 435 42 Litvinov
HART	Vratislav	Velvarská 9 160 00 Praha 6
HAVLÚJ	Vladimír	Štěpánská 2656 272 00 Kladno
HERINEK	Stanislav	396 01 Humpolec
HLOUŠEK	Bohumil	čp. 349 481 14 Horní Tanvald
HOLLER	B.	čp. 216 250 70 Odolena Voda
HOLÝ	Josef	čp. 522 261 02 Příbram II
HONZÍK	Antonín	čp. 1160 263 01 Dobříš
HOŠTÁLEK	Ladislav	Sokolská 597 333 01 Stod
HRBATÝ	Bohuslav MUDr.	Studěněves 66 273 79 Tuřany
HRUBÝ	Václav	267 23 Lochovice
HŮLA	Vladimír	Boční 625 396 01 Humpolec
CHUCHVALEC	Mir.	čp. 553 252 10 Mníšek pod Brdy
CHVÁLA	Miroslav	Soběslavská 917 390 01 Tábor
JÁGER	Kamil	Jablonecká 711 190 00 Praha 9
JÁCHYM	Ladislav	Blatské sídl. 588 - 1 391 81 Veselí nad Lužnicí
JANOUSEK	Ivo Dr.	Tunelářů 323 156 00 Praha 5
JAROŠ	Miloslav	Jilemnického 434 00 Most

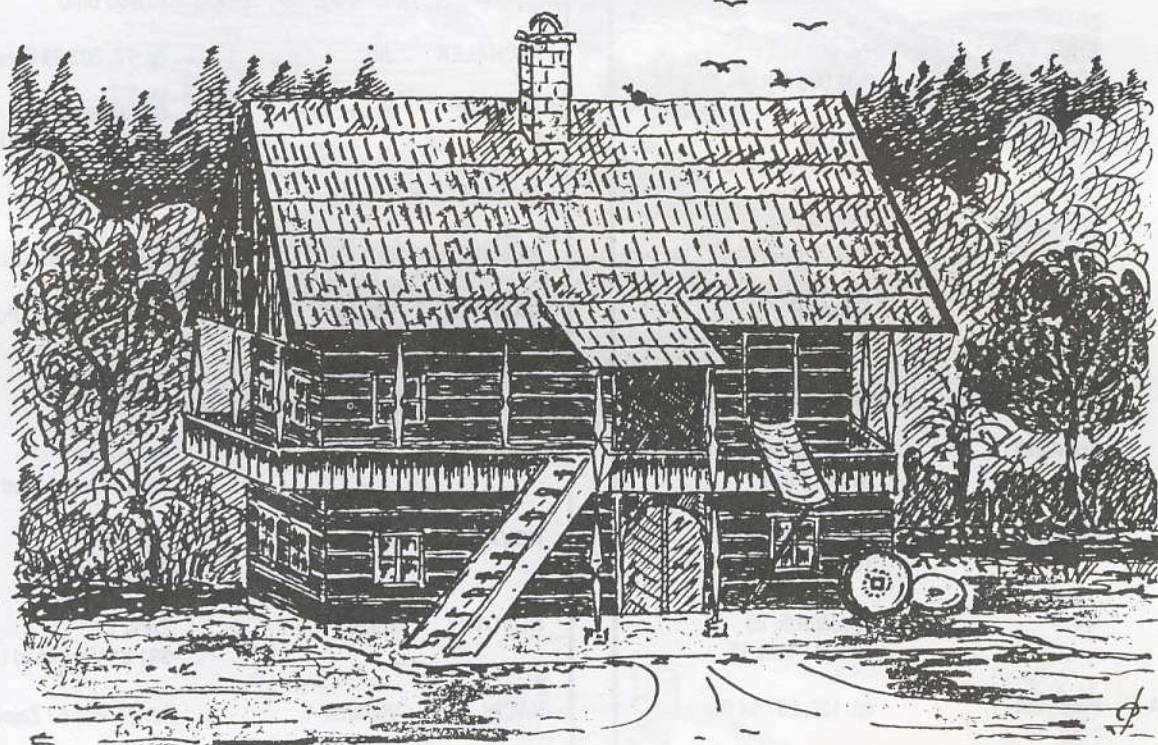
Hájkův mlýn ve východní části Strašic směrem k "Zámečku", kde byla pekárna a pila. Na místě skladiště prken a dříví stojí dnes dřevěné "finské" domky. V těchto místech, než byl postaven mlýn, zde stála vysoká pec.

Podle dobové foto z roku 1907 nakreslil Prokůpek Petr 1989.

Jeden z hamrů na Padrti. Stál ještě polozbořený v padesátých letech s rybníkem upuštěným a rákosím zarostlým. Domky v pozadí je Přední a Zadní Záběhlá.

Prokůpek 1990.

Strnadův mlýn.

Prokúpek 1989.

**Seznam účastníků I. setkání bývalých příslušníků 52. PTP SVATÁ DOBROTIVÁ,
které se uskutečnilo 25. září 1993 v Zaječově.**

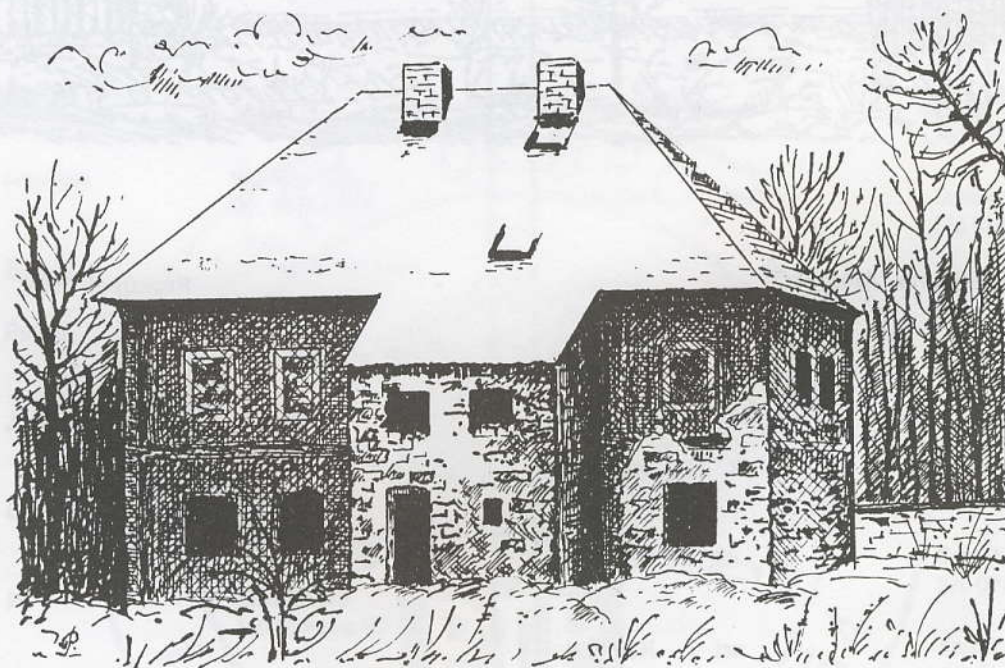
Příjmení	Jméno	Adresa bydliště
JAŠEK	Jaroslav	Dolní 6 140 00 Praha 4
JIRÍČEK	Zdeněk	J. Skupy 2522 434 01 Most
KABERA	Erik	čp. 207 434 00 Most
KALČÍK	Jaroslav	čp. 116 330 24 Heřmanova Huť
KAŠPAR	Jiří Ing.	Podbělohorská 35 150 00 Praha 5
KISVETR	František	Srázná 9 307 07 Plzeň
KIŠŠ	Mikuláš	čp. 219, 267 63 Zaječov
KLUSOŇ	František	Barákova 65 315 01 Plzeň
KNOTEK	Miloslav	Na Petřinách 60 162 00 Praha 6
JIBUG	Adolf	Na Zájezdu 20 100 00 Praha 10
KOUDELA	František	čp. 136, 267 64 Olešná
KŘÍŽ	Bohuslav	544 00 Dvůr Králové n. Labem
KUDRNA	Mirkó	Thámová 28 186 00 Praha 8
LACINA	Ladislav	Lidická 963 271 01 Nové Strašecí
LANGMAJER	Ladislav	čp. 137, 334 01 Přeštice
LÍKAŘ	Jaroslav	Protiřaš. bojovníků 392 01 Soběslav 131/I.
LOPAŤUK	Vladimír	U kombinátu 412/13 100 00 Praha 10
LOUPAL	Karel Dr.	Kubánské nám. 8 100 00 Praha 10
MARAT	Miloš	Jeremenkova 58 147 00 Praha 4
MARTÍNEK	Jaroslav	Lidická 19 405 00 Děčín VI
MAŘENEC	Miroslav	Českobrodská 29 190 12 Praha 9

Příjmení	Jméno	Adresa bydliště
MAŤÁTKO	Vladislav	Pod studánkou 960 266 01 Beroun II
MAZÁČ	Ladislav	Hýskova 29 618 00 Brno
MICHÁLEK	Jiří	čp. 78, 503 33 Praskačka
MRÁZEK	Blahomil	Serafínova 7 719 00 Ostava 2 - Kunčice
MRÁZEK	Zdeněk	387 45 Čekanice
MRNŮŠTÍK	Jaroslav	391 72 Sudoměřice u Bechyně
NAVRÁTIL	Václav	569 82 Borová u Poličky
NOSEK	Josef	59 VT 301 00 Plzeň
NOVÁK	Jar.	Klučov 109 282 01 Český Brod
NOVÁK	Vladimír	Jivina 7 267 62 Komárov
NOVOTNÝ	Josef	Žišov 11 391 81 Veselí nad Lužnicí
PACAL	Vladimír	čp. 37, 267 63 Zaječov
PAVEL	Stanislav	Hasmannova 15 613 00 Brno
PECH	V.	504 01 Nový Bydžov
PEŠEK	Jiří	Prachatická 13 370 00 České Budějovice
PETR	Jan	Hošťálkova 1189 390 01 Tábor
PFEIFER	Miroslav	čp. 489 334 01 Přeštice
PROCHÁZKA J.		čp. 271, 267 23 Lochovice
PROCHÁZKA Jaroslav		Italská 17 120 00 Praha 2
PROCHÁZKA Roman		Bezdvorská 27 370 11 České Budějovice
PRUDIČ Jan		Pardubická 207 565 01 Choceň
PRUDIČ Jar.		Pod vinicí 858 565 01 Chodeň

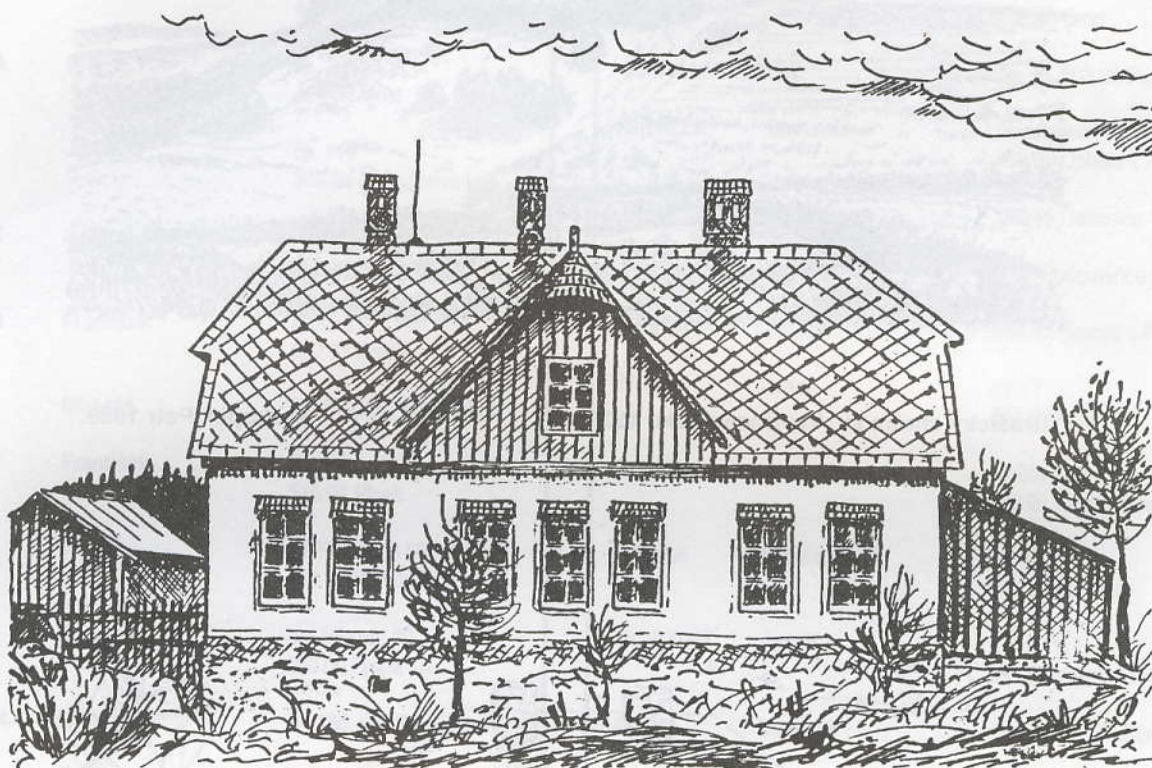

Strašický chrám sv. Vavřince z roku 1930.

Prokůpek Petr 1989.

Fara ve Strašicích pod chrámem sv. Vavřince. Později sloužila jako škola, pak stravovna.
Prokůpek 1989.

Hájovna "Amerika".

Prokúpek 1989.

**Seznam účastníků I. setkání bývalých příslušníků 52. PTP SVATÁ DOBROTIVÁ,
které se uskutečnilo 25. září 1993 v Zaječově.**

Příjmení	Jméno	Adresa bydliště	Příjmení	Jméno	Adresa bydliště
PRŮŠA	Jan	Vlkov 74 391 81 Veselí nad Lužnicí	ŠPINKA	Květoslav	Na úspěchu 6 140 00 Praha 4
RABAS	Otomar Ing.	Slovanská 193 300 00 Plzeň	ŠTASTNÝ	Miroslav	Vycpálkova 140 00 Praha 4 - Chodov
RICHTER	Miloslav	čp. 310 338 24 Břasy	ŠTĚP	Stanislav	Mostecká 279 500 02 Hradec Králové
ROHLENA	Jiří	Bubenská 15 170 00 Praha 7	ŠUPÁLEK	Jan	Křížkova 563 391 65 Bechyně
RUTH	Miroslav	Za Žvahově 22 152 00 Praha 5	TICHÝ	Josef	411 01 Žalhostice
RYBA	Jiří	Hředle 19 267 51 Zdice	TRACHTA	Mil.	391 26 Tučapy u Soběslavi
RYTÍŘ	Josef	čp. 48, 387 45 Čekanice	TULKA	Josef	Naskové 1032 150 00 Praha 5
ŘEPA	Josef		TUMA	Bedřich	Spálená 108 395 01 Pacov
SLÁNSKÝ	Vladimír	Raisova 1430 288 02 Nymburk	TUPÝ	Jiří	Libějice 11 391 76 Slapy u Tábora
SLAVÍK	Jiří	150 00 Praha 5	VÁVRA	Václav	Bambuleho 680 373 72 Lišov u Čes. Budějovic
SOUKUP	Jindřich	Křivošín 5 391 33 Jistebnice	VINCIK	Jan	Mičovice 384 02 Lhenice
STACH	František	Radětice 17 391 65 Bechyně	VORLICKÝ	Luboš	Ostrovní 693 565 01 Choceň
STEHLÍK	Zdeněk	čp. 446, 331 01 Plasy	VOSTRÝ	Karel	Úslavská 54 301 41 Plzeň
STRNAD	Rudolf	Na můstku 6 466 01 Jablonec nad Nisou	WALLA	Jiří	Budějovická 1974 390 01 Tábor
STUDÍK	Josef	Kunratice 391 91 Borkovice	WALTERSTEIN F.		Mánesova 613 290 01 Poděbrady
SUCHÝ	Chrudoš	Čechova 1 320 28 Plzeň	WERNER	Jiří	Boh. Martinů 50 370 00 České Budějovice
SUK	Fr.	Gutova 1869 100 00 Praha 10	WÜNSCH	Jan	Kaplická 3 140 00 Praha 4
SVOBODA	Vlastimil	Poštovská 602 00 Brno	ZDÍNEK	Lukáš	čp. 659, 391 65 Bechyně
ŠABATKA	Bohumil	Brandlova 6 370 06 České Budějovice	ZÍTEK	Jan	Stašov 18 267 51 Zdice
ŠANDA	Tomáš	čp. 11 384 11 Netolice	ŽALUD	Jan	čp. 533, 268 01 Hořovice

Sancta Benigna - Svatá Dobrotivá

Vincent Petřík (z knihy Čudná vojenčina, vydala Dobrá kniha v Trnavě 1993)

Tak sa volalo miesto, kam nás previezli vojenské nákladné autá zo železničnej stanice Mýto neďaleko Plzne. My sme ho volali Santa Cruz (Svätý kríž). Toto meno sme prevzali od starších vojenských obyvateľov. Azda na nich takto pôsobilo. Musím však priznať, že nás prijalo ozaj dobrotivo. Na kasárenskom dvore, ak ho možno tak nazvať, studebakery prestali hučať, pretože to bol akýsi "apelpplatz" - nástupisko medzi barakmi. Poslednýkrát zakýchala i jediná RH-ka. Boli to autá, ktoré nás doviezli.

Zoskákali sme z valníkov. A hneď akási "stará vojna" (t. j. dlhšie slúžiaci vojak) po česky zavelila: "Rota na můj povel: Zorrrr! Dvojstup nastou-pit!"

Areál chovatelů na Kvani.

A pochodovali sme priamo ku skladu, kde sme vyfasovali "essus", t. j. plechovú jedácu misku s vrchnákom a príborom. A hneď sa šlo na obed. Bolo načase, veď hodiny sa už motali okolo tretej popoludní. Obed bol znamenitý: české národné jedno - "vepřo - knedlo - zelo". Mazáci (starší vojaci) sa na nás uškŕňali, ako sme ho do seba pratali. Ani netušili, že sme už vyše dvadsaťštyri hodín sotva čo poriadne mali v ústach.

Po obede sme znova nastúpili a pochodovali k inému skladu, kde sme dostali deky a posteľné plachty. Vybranú skupinu vysadili na nákladné auto a šli po slamu do strožliakov. Vrátili sa asi po dvoch hodinách. Slamu zhodili za jedným barakom na trávnik. Začalo sa naše prvé vojenské zamestnanie" napchávanie slamníkov.

Medzitým už prideľovali i posteľe. Sympatické bolo, že sme si ich mohli vyberať sami, totiž mohli sme si voliť prízemie alebo poschodie, aj kama-ráta, s ktorým to chceme obývať. Každá dvojica dostala aj akéhosi patróna, ktorý nás zaučil, ako si máme robiť spacie vrece a ako ukladať deky a bielizeň, aby to "zarezávalo".

Jasom mal za spoločníka na prízemí nebohého Janka Mikesa, saleziána. Zaučil nás nejaký Moravák, ktorý sa k nám správal veľmi úctivo a slušne, na rozdiel od ostatných, ktorí nešetřili šľavnatými vojenskými výrazmi. Príčinou bola asi Jankova strieborná hlava. Hoci mal iba 24 rokov, bol už úplne šedivý. Náš patrón nám poskytol i cenné rady, ktoré sa nám

najmä neskôr veľmi zišli. Napríklad ako si máme počínať, aby sme sa nestali terčom šikanovania pre úpravu posteľe a šatstva a aby sme všetko stihli načas. Ako si máme "lišiacky" baliť plnopoľnú, aby sme toho nemuseli veľa vláčiť a pod.

Nástupom na večeru, kde nás čakal povestný vojenský "betón" (rizoto), a večerným rozkazom, pri ktorom čítali menoslov a kontrolovali našu prítomnosť, sa náš prvý deň na "vojenčine" skončil. Vtedy sme totiž ešte nevedeli, že v skutočnosti budeme len u vojakov a nie normálnymi vojakmi.

"Budíčéééé!" - prerezal ostrý hlas už chladné septembrové ráno. "Nástup na rozvíčku! A padám ako namydlený blesk!" No to je naozaj vojna. Skočíš do nohavíc, hodíš na seba košeľu, natiahneš boty, to všetko ešte

civilné, a už sa berieš von, i keď zďaleka nie ako namydlený blesk. "Chlapi, doparoma, vám to ale trvalo. To je dajaký nástup? A čo tie košeľe a svetre? Tak to teda nie! Čelom vzad a naspäť do pásu vyzlečení. A nech je za vami len ohnivá čiara!" Tá ohnivá čiara síce nebola, ale ako poriadkumilovná a poslušná mládež sme to brali vážne. O pár minút sme už znova stáli pred barakom bez košiel.

"Človeče, vysi z vojny robíte cirkus" - obrátil našu pozornosť čatár na vojaka Zajka, ktorý asi zle pochopil rozkaz a prišiel iba v dlhých bielych gatiach. Výbuch smiechu. Zajko sa začervenal až po korienky vlasov a sklonil hlavu. Stál tam ako kôpka nešťastia. To pohlo i veliteľa čatára, že ho celkom pokojne poslal sa obliecť.

"Poklusom klus!" - zaznel povel a začala sa prvá vojenská ranná rozvíčka. Tá nás mala sprevádzať vyše tri roky. A slovká "poklusom" a "padám" sa stali najčastejšie počuteľnými slovami. Poklusom sme sa vracali na izby. Poklusom sme si dávali do poriadku posteľ, izbu i "rajóny". Poklusom sme utekali do jedálne, do denného zamestnania i z neho. Poklusom na politicko-výchovnú izbu. Poklusom na nástupy i pri poplachu. Stále poklus, poklus, poklus. Vojenčina sa nám, aspoň zo začiatku, zdala ako trvalý poklus v organizovanom neporiadku a chause.

Po raňajkách, ktoré pozostávali z čiernej, špeciálnej vojenskej kávy a čierneho chleba s marmeládou, sme znova pochodovali ku skladom. To bolo už naposledy vo formovanom útvare. Pretože odvtedy každý navštevoval sklad osobne. Teraz sme už dostali vojenský oblek, spodnú bielizeň, obuv, ponožky a batoh. Toto všetko nám skladníci nahádzali do dielca vojenského stanu. Pol hodiny sme dostali na uloženie vecí a na obliečenie a hneď bol nástup.

Bol na nás originálny pohľad. Obleky a obuv zrejme neboli vybrané podľa miery. A tak niektorým rukávy blúz siahali iba po lakte, kým tým menším presahovali až pod kolená. Baganče sotva kto dostal nielenže na mieru, ale vôbec do páru. Moja pravá bola aspoň o dve čísla väčšia, kým zasa ľavá aspoň o tolko menšia, ako som potreboval. Čiže ľavá bola šesťka, kým pravá desiatka alebo

až jedenástka. Našťastie mohol som ich hneď vymeniť s dvoma kolegami. A tak na nástup som klusal už obutý. Viacerí kolegovia však nastúpili s bagančami v rukách. Velenie sa na tom bavilo typickým vojenským rehotom a poznámkami, ako "Čo to máš na sebe, ty šašo pocharbaný?" a inými, ktoré sa nezvyknú používať v slušnej spoločnosti.

"Ide starý!" Veselú zábavu našich veliteľov akoby utal. Všetko stíchlo a zvažovalo. Jeden z nich zreval: "Rota zorr! Vpravo hľad! Pán štábný kapitán, hlásim" Rota nováčkov v sile stotridsať mužov nastúpená k prevzatíu výstroje. Hlásenie podáva čatár XY." Tu treba poznamenať, že oslovenie súdruh sa zaviedlo až trochu neskôr, keď prestal platiť vojenský poriadok A 1, 1.

Štábný kapitán, ktorý sa nám hneď predstavil pod menom Ľoupalík, inžinier, ženista, sa nebadane pousmial a nariadil dať pohov. Letmo si nás prezrel. Potmehúdscky mu mykalo kútikom úst. Iste pri pohľade na našu zábavnú výstroj. Tá pretromfla každú švejkovinu. Dal príkaz veliacemu čatárovi, aby nás po prevzatí výstroje zhromaždil v jednom z barakov. Vzdialil sa váhavým krokom skôr roztržitého profesora ako veliteľa posádky.

Asi po hodine sme sa zhromaždili práve v našom baraku. Štábný kapitán prišiel nebadane, takže mu nestihli dať obligátne hlásenie. Veliteľom iba naznačil, aby odišli a ostal s nami sám. Oslovil nás "Dústojní páni", čo nás prekvapilo. Začal nám nenútene vykladať, že sme normálni vojaci, ženisti a stručne nám načrtol, aké povinnosti a úlohy nás čakajú v nasledujúcich dvoch rokoch. Zamotal sa do akéhosi príkladu oplotenia a dodnes neviem, či si z nás strieľal alebo sa zmýľil, keď hovoril, ako akýsi klerik - vojak osadzovať koly do plota hrubším koncom do zeme. Nechce sa mi totižto veriť, že by ako stavebný inžinier nevedel, že je to správne.

Po pomerne dlhej a rozvláčnej rozprave nás naliehavo žiadal a priamo nám kládol na srdce, aby sme nedali akémusi vojakovi Bohušovi podnet na vyvedenie dajakej hlúposti, za ktorú by ho museli znova poslať do "basy". Je tu už vraj šiesty rok a nevedia sa ho zbaviť. Vždy vraj, keď by už mal skončiť vojenskú službu, vykoná dajaký trestný čin, za čo ho musia poslať do väzby. Je vraj pôvodne beprizorný a tu na vojne vo Svätej Dobrotivej sa mu ľúbi.

Pán štábný kapitán sa s nami rozlúčil tak nekonvenčne, ako prišiel. A ani

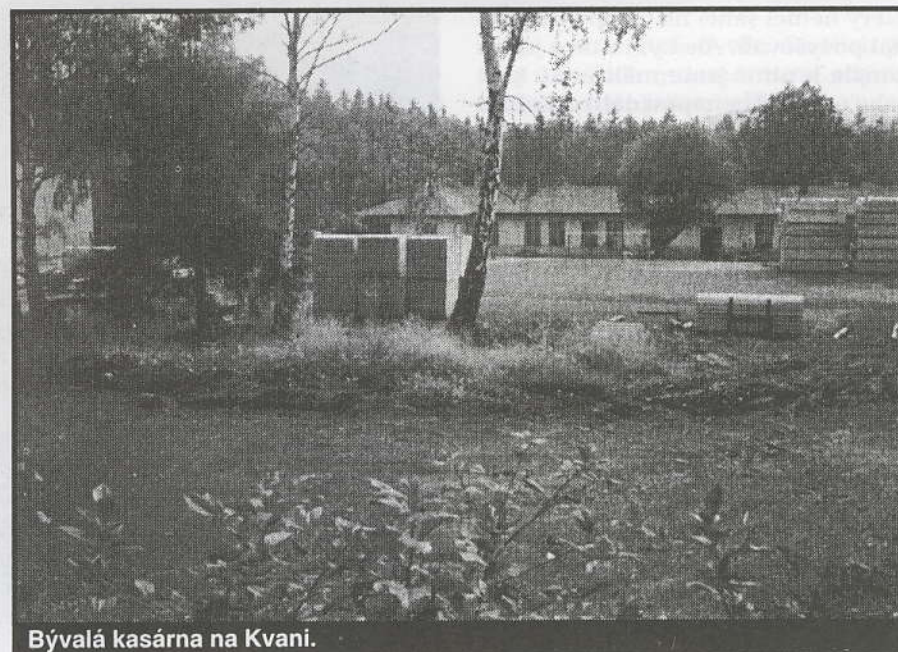
Bývalá kasárna na Kvani.

dnes by som si netrúfal posúdiť, či vedel o nás všetko, čo nás čaká v nasledujúcich troch rokoch. Jedno som presvedčený, že vedel, že nie sme normálni vojaci, ako nám to tvrdil. Pripúšťam však, že nás neodlišoval od tých "pétépákov" (t. j. pracovných vojakov), ktorým bol doteraz v Dobrotivej veliteľom.

V ten deň sme už nemali nijaké zvláštne zamestnanie okrem viacerých nástupov a kontrol úpravy postele, kufra, uloženia šatstva a úpravy výstroje. Každú voľnú chvíľku sme využili na kontakty s ostatnými vojakmi, najmä keď sa v podvečer vrátili zo zamestnania. Boli to v prevažnej väčšine politicky nespohľadliví vzdelaní ľudia. Bolo tu takmer celé hokejové národné mužstvo,

hádam okrem Dandu a Vlastu Bubníka. Milo si spomínam na stretnutie s docentom Prandom z Bratislavy, ktorý nám dal veľmi cenné rady a vykreslil nám dosť podrobne zloženie dobrotiváckej posádky.

Ich zamestnaním bola normálna práca na rôznych vojenských objektoch i v lese. Dostali riadny základný vojenský výcvik aj so zbraňou. Zbrane mali pridelené, ale používali ich iba pri cvičení a do stráže. Niektorí, ktorí pracovali na civilných stavbách a v lesoch, dostávali okrem vojenskej gáže i plat. Strhovalo sa im za stravu, byt a vojenský oblek. Nazdávali sme sa, že s nami to bude podobne, najmä keď začali ostro so základným vojenským výcvikom. ■

Bývalá kasárna na Kvani.

Poručík v Santa Cruz

Tenkrát v padesátém se podzim vyvedl na všechny strany. Chvilí bylo teplo, že se dalo ještě venku ležet jen tak, bez kabátu, chvíli zase tak, že by se dalo v brdských lesích lyžovat. Doslova a do písmene. Na začátku října, kdy nás odvedli k pomocnému technickému praporu, nám na naše zcela holé lebky svítilo celý den slunce a během čtrnácti dnů jsme litovali, že jsme bezvlásí. Taková nám byla zima. A protože jsme začínali sázením stromků v lese, napadl nám do toho sázení sníh. Tam, v okolí Svaté Dobrotivé, kde sídlil 52. PTP byl týden opravdu proměnlivý. Nebyla to kasárna, to je příliš hrdé slovo, ale tábor, obehnaný dráty, něco jako koncentrák. Pořád před sebou vidíme pohledy rodičů, kteří se odvážili za svými "vojáky" přijet, jak na ně náš "druhý domov" zapůsobil. Poddůstojníci, zvaní též dízláci, se ještě učili novým předpisům, aby nás po práci mohli na place kvalifikovaně prohánět. To se ví, že všichni nebyli moc chytrí. Kdo by se v těch letech také k nim dal, snad ten, co vůbec nic neuměl a jinak by se asi žít nedovedl. Pak tady byli krajně nebezpeční, ambiciózní političtí důstojníci. Učili nás zpívat častušky a měli neuvěřitelnou moc, protože i důstojník z povolání musel před politickým četařem aspirantem stát v haptáku. Šel z nich prostě strach. Ale pak tady byli i takoví, kteří tam s námi byli za trest, jako my sami. Jedním z nich byl velitel roty poručík Bádinka. Fronták, který neměl šanci na to, aby ho ještě dál povyšovali. Ale byl to také jeden z mála k nimž jsme měli úctu. Moc toho o frontě nenapovídal, protože si asi užil své. Ale všichni jsme věděli, že ty dvě frčky neměl zadarmo. Přežil, ale fronta mu zanechala malé dědictví. Zažil totiž tolik ztečí, boje muže proti muži, že se od té doby neodnaučil drobátko si přihnout. Tam na frontě to asi jinak nešlo. Jako voják ale nikdy nepil ve službě, to ne. Když ale přišla sobota, vzal si civil a hurá do hospody. Měl tam svoje spolukarbaníky, dal si nějaké to pivo a do toho i štamprli. Co by také ne, pil si za svoje. Ale nás v rotě vždycky fascinovala velitelova příprava.

Ti, kdo byli v PTP vědí, jaký význam měla před vycházkou prohlídka. Ano, to chodili dízláci po cimrách a dívali se, jak má kdo uklizeno. Jestli má pořádek ve skřínce, jak má ustláno a

zda má v pořádku boty, a to jak ty pracovní, tak i vycházkové. Běda, kdo pořádek neměl. Strávil pak sobotu i neděli v táboře. Bádinka chodil na prohlídky jen málokdy. A když snad přišel mezi své vojáky vybíral si vždycky tak 2 - 3 vyšších postav. Všichni jsme záhy pochopili, proč tomu tak je, proč ho nezajímali ti malí a slabší. Dokonce jsme věděli, že velitel nebude prohlížet ani komínky, ani boty pod postelí. Zajímalo ho jen jedno, zdali ti, co projdou prohlídku, půjdou večer také do hospody. Akdyž ano, dostali zcela zvláštní úkol. Nesměli moc pít, měli být ve stálém střehu. Ano, měli hlídat, poručíka,

jak na tom bude tak nějak kolem půlnoci. Protože ti velcí, vysocí a urostlí byli v hospodě proto, že měli poručíka odnést (nebo i odvést), kdyby se napil trochu víc nežli by snesl. Sobota ale byla dlouhá a půlnoc někde v nedohlednu. Nikdo těm dvěma nebo třem nezáviděl. Nemohli jít na žádné rande s místními kráskami, nemohli si dát do nosu někde vedle. Na konci své mise hrdě nesli svého poručíka, který po každé sliboval, že příští sobotu už do hospody nepůjde, protože ta kmínka stejně byla nějaký utřejch.

Týden i na vojně utekl jako voda. A tak jsme zase stáli příští sobotu před prohlídkou a narychlo utírali prach z bot, vyrovnávali komínky ve skřínkách, stlali postele a čekali jsme, zda si nás tentokrát velitel vybere na večerní zábavu, která měla stejný program, jako každou jinou sobotu.

Jen s tím rozdílem, že jak jsme se později hnuli ze Santa Cruz, měnili jsme i ty hospody. Poručík Bádinka nás provázel po mnoho dalších sobot. Vzpomínka na něho patří mezi ty světlejší stránky našeho života v pomocném technickém praporu.

ing. Emil Pražan

Plavci z Volhy ve Svaté Dobrotivé

Stalo se jedné neděle, kdy útvar PTP 52 ve Svaté Dobrotivé měl zaražené vycházky. Přivezli útvaru den před tím vagon tvárnice a nyní manici dostali za úkol přesunout tvárnice z hromady na patřičná místa podél zadrátovaného plotu kolem vojenského prostoru tábora.

Jeden z kamarádů - holič, dostal nápad, se kterým se kamarádům svěřil. Že by jsme měli být ostříhání na hlavě úplně do hola. Slovo se stalo skutkem a tak mužstvo nastoupilo dobrovolně u kamaráda holiče a on postupně začal kamarády obírat na kšticí, až byl každý úplně holý. Když akce byla skončena, vyrukovalo se k hromadě tvárnice, opatřily se dráty, každý voják si zahákl drát na jednom konci na tvárnici, při tom všichni byli pouze v košilích a kalhotách, druhý konec si každý přetáhl přes rameno a tahal tvárnici po zemi a tak celá skupina pěkně za sebou pomalu přesouvala materiál kolem drátěného plotu ohrazeného objektu, za brčení píšně plavců na Volze "Ej uchněm". Tak se ploužili a mručeli až z toho lidé ze Svaté Dobrotivé, zvláště ti, kteří přijeli v neděli na návštěvu svých blízkých, sloužících ve zdejší vojenský útvaru, byli celí vyjevení. Samozřejmě, že si tenkrát všichni civilisté řekli, že je ve Svaté Dobrotivé vojenský trestný koncentrák a všichni nás litovali.

A jak to všechno skončilo? Špatně. Několik jich bylo zavřeno, odvezeni do vězení a jeden kamarád (ten holič) dostal několik měsíců (asi 1/2 roku) tvrdého vězení kdesi v nějaké pevnosti. Když přišel po dlouhé době po propuštění k útvaru, nebyl vůbec k poznání. Byl celý bledý - bílý, vyzáblý a s nikým nemluvil. Báł se na otázky kamarádů odpovídat. Stal se z něj samotář. Jistě dostal pořádně do těla. Nedivil jsem se mu tehdy.

František Kísveř

Vpětépácké vojně patřili mezi svérázné postavy velitelé praporů. Tehdy na začátku padesátých let sloužil u 52. PTP ve Svaté Dobrotivé štábní kapitán Bedřich Toupalík. Hodnost štábního kapitána tehdy ještě existovala a Bedřich si na ní zakládal. Hřímal na nás už od prvního dne. Jeho nejoblíbenějšími rčeními bylo něco jako "vy lupiči brdskejch lesů", nebo "my vám ten amerikanismus vyženeme z hlavy". Na amerikanofilství usuzoval z písní, které jsem obvykle až

bylou už v pět ráno. Tábor vyletěl, každý z "vojáků" musel jít polonahý, co měl dole se už tak přísně nekontrolovalo. Někdy trenýrky, někdy spodky. Ven se muselo za každého počasí. Vítr, nevítr, déšť, nedéšť. To se ví, že se každému do té sloty nechtělo.

Ale velitel Bedřich byl neúprosný.

Trval na tom, že na rozcvičce musel být každý. Snad kromě těch, kteří byli právě na toaletě. A tam byl samozřejmě velký nával. Byli tam nejen ti, kteří to opravdu potřebovali, ale i ti, kterým se nechtělo na rozcvičku.

Velitel Bedřich

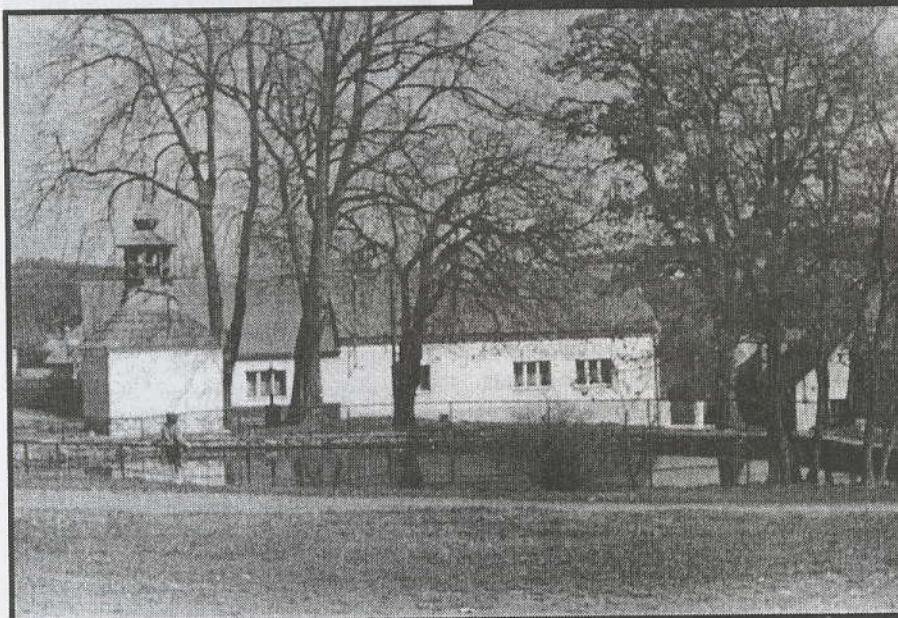
A protože se Bedřichovi nezdálo, že by tam byli všichni jen za tím pravým účelem, vyřešil to v dalších dnech rázně a po svém. Záchody, nebo spíše latriny, umístěné vedle sebe, měly

večer zpívali potajmu na světnicích. Zpívaly se jako "jupíjája" a byla v nich slova "až k nám přijdou chlapci z júesej, to nám bude v republice hej!" Hleděli jsme tehdy na Spojené státy americké jako na jedinou naději a spásu, odkud by snad mohla přijít nějaká pomoc. Konečně, odpovídalo tomu známé rčení z běžného, dá se říci civilního života, které provázelo každé bouchnutí nebo ránu. Znělo asi takto: "už jsou tady!", přičemž všichni věděli, že nepůjde o nikoho jiného, nežli právě o tyto spojence ze druhé světové války. Ale vraťme se k Bedřichovi. Měl ohromnou schopnost reagovat na každou i sebetajnější akci.

Jedna z nich se projevila na rozcvičkách. Tenkrát v padesátých letech se běželo ven hned po budíčku, což

Bytovky v Koutě.

Zvonička v Horním Zaječově.

svoje samostatné dveře. Bedřich je tedy dal všechny demontovat, aby na mužstvo bylo jaksepatří vidět.

Nebyl to asi nejhezčí pohled na sedící vojáky, kteří tvořili řadu stejně trpících a odhodlaných setrvat v této situaci až do konce rozcvičky. Ale fungující zpětná vazba se ozvala opravdu pohotově. Už třetí den se totiž nad řadou dřevěných domečků zaskvěl nápis, umístěný na jejich stříškách formou transparentu - "Béda nám nevěří, proto serem bez dveří."

Že pak hned začalo vyšetřování, kdo to napsal, kdo měl přístup k použitým barvám, k látce na transparent, atd., to se snad ani nemusí zdůrazňovat. Ale viník se stejně nenašel. Solidarita celého tábora fungovala jako dobře namazaný stroj.

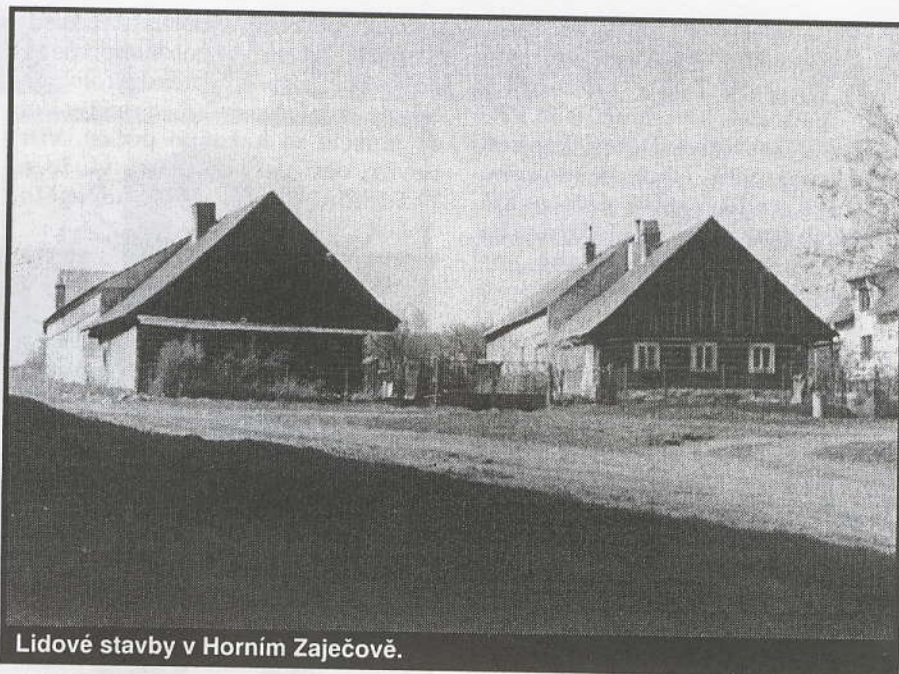
ing. Emil Pražan

Ze vzpomínek Otakara MEDA na Svatou Dobrotivou

OSLOVENÍ štkpt. Ťoupalíka bývalo při nástupech na apelplacu velmi bohaté: „... vy lůzo, vy-vy dobytku, vy synkové vesnických zbohatlíků, vy-vy nepřátelé pracujícího lidu, vy-vy Hitlerovy semínka, vy-vy lupiči brdských lesů, vy-vy-“

Vzpomínám si na události, kdy velitelem naší osmičlenné pracovní skupiny byl Slovák -desátník Jano Socháň. Měl nás odvést z prostoru tábora k právě dostavovaným bytovým jednotkám pro důstojníky na Horní Kváni, kde jsme měli kopat rýhu pro kanalizaci. Předpokládali jsme, že Slováci jsou všeobecně silně věřící a proto jsme požádali Janka, zda bychom nemohli zajít na „omšu svátů“, když je dneska ten Boží Hod velikonoční. Jano sa chvíli porozmýšlal, pak řekl: „hej, poschováváme krumpáče aj lopaty a pojdem.“ Po omši už nás netrpělivě očekával Beďan na apelplacu a s jeho něžným oslovením „vy dobytku, vy-vy lůzo...“ atd. přistoupil k Socháňovi, utrhnul a pohodil jeho desátnické distinkce a za hodinu už s námi Jano kopal, byl celkem spokojen a ničeho nelitoval. V uvědomovacím projevu ukázal Beďan na jednoho z nás, řka: „Že jsi ty dobytku nešel do kostela k vůli farářovi, ale jen proto, aby ses mohl dívat ženské na nohy“. Přestože kamarád věděl, co chce Beďan slyšet, pravil: „Soudruhu štkpt., vojín X. Hlásím, že jsem šel do kostela proto, abych slyšel slovo Boží a ne proto, abych se díval ženské na nohy.“ To byla petarda. Beďan zbrunátněl, dostali jsme nabíračku a při ní si říkali, jak ho to vzalo.

Asi tak za rok - v roce 1951 nás vozili v zimě na nákladních autech Praga RND se sklápěčkou po 22 mužích asi 8 km na stavbu kasáren do Strašic. Pamatuji se, že byly mrazy

Lidové stavby v Horním Zaječově.

také - 24 a - 26 °C. Pracovali jsme na tři směny: střídavě od 06 - 14, 14 - 22, 22 - 06. Při noční směně byla pauza v 02 hod. Tehdy jsem po prvé v životě viděl a jedl zmrzlý chléb, který jsme si nosili s sebou.

A v té době mnozí z nás ztratili hlas - pouze sípali, šeptali. Já po dobu tří měsíců. Měli jsme jen kalikové letní podlíkačky, sepraný stejnokroj po Hitlerjugend. Boty, na podzim promáčené, zmrzlý, v dřevěných barácích jsme netopili, okna byla zmrzlá. Spali jsme v pracovních oděvech, pouze boty se sundaly. Místo slamníku delší pytel, naplněný slámou. Ve 20 m² 22 ubytovaných. Po třech měsících nás poslal šéflékař (medik p. Chorvát, snad z Vlašimi) v počtu asi 10 mužů se strážním doprovodem do vojenské nemocnice ve Střešovicích. Při našem příchodu byla čekárna plná příslušníků od bojových útvarů, stáli jsme proto uprostřed místnosti. Otevřeli se dveře ordinace, vstoupila sestra s povelom „další!“. Pak spatřila nás, zeptala se zda jsme z Mimoně či Libavy; zašeptali jsme nesměle „ze Sv. Dobrotivé!“ .. ané doktoréé, jsou to ze Sv. Dobrotivé.“ „ať jdou dál“. Po vyšetření nám lékař oznámil, že nachlazení je zanedbáno, že bychom už nikdy nemuseli nahlas promluvit. Kdo dělá u našeho útvaru šéflékaře, že je jeho postoj nezodpovědný, že musíme mít zaměstnání v teple, 2x denně dostávat inhalace, 2 x denně kalciové injekce, které Váš doktor mít asi nebude tak si je vyzvednete u nás v nemocnici a v případě, že něco z mnou stanovené léčby nedostanete, každý z vás mi osobně

pošle dopis sem na oddělení X, jmenuji se Dr. Y. Na tento přístup lékaře a sestry v tehdejší době a v tehdejších podmínkách nezapomenu nikdy.

V téže době jsme se dovídali, že Svobodná Evropa po dobu několika týdnů hovořila o táborech PTP a speciálně o našem Beďanovi toto: „Pane štkpt. Ťoupalíku, přijde den, kdy se budete plně zodpovídat z toho, jak jste zacházel s československým vojákem“. Asi po 14 ti dnech jsme pozorovali u Beďana změnu. Na apelplacu přijal hlášení, zavelel pohov, opustil svůj projev o lupičích a Hitlerových semínkách. Pozorovali jsme tiky v jeho obličejí, potrhával pravým ramenem. Po dalších 14ti dnech byl odvelen, velitelem útvaru se stal npor. Ramič, který vyžadoval vojenské chování a dobrý výkon v zaměstnání a opustil to, čemu jsem říkali buzerace. Říkali jsme mu mezi sebou pro výrazné zmírnění vojny táta Ramič. Pátrali jsme, kam byl převelen náš Beďan, aby jej, po našem snad někdy propuštění do civilu mohli alespoň někteří z nás ponavštívit a vyrovnat všechno to, co jsme mu dlužili. Byl převelen do Litoměřic.

Byl jsem tehdy zařazen u setniny S, kde jako příslušník naší západní armády sloužil podpor. Heršálek. Byl klidný, typický západák, byl postižen stejně jako my, stejně jako my ignoroval v mezích možností sovětské řady. Beďanovi podával hlášení s pozdravem podle A1 - 1, Beďan brunátněl, my pookřávali. Heršálek byl velitelem koňské stáje, kde bylo asi 8 koní a která se nacházela na

okraji Horní Kvaně. Majitel byl asi vystěhován. V době kdy jsem byl silně prochladen a 3 měsíce jen sípal a šeptal, bylo mi nabídnuto po návštěvě v nemocnici Střešovice, kdy jsem měl zaměstnání "v teple" na úklidu prostranství mezi baráky po celý den, dělat "koňáka". Prý budu mít noční služby ve stáji, kde můžu ležet na slámě, prý je tam teplo, že mi to pomůže. Rád jsem přijal, byl jsem ujistěn, že nevadí, že koňům nerozumím a že se jich bojím. Kluci - koňáci za mne téměř všechnu práci udělali. Myslím, že jsem nebyl jediný, komu tato pomoc byla poskytnuta. Při jedné jízdě v zimě (pár koní v terénním dřevěném voze po sovětské armádě) jednomu koňákovi kůň poklouzl a na stehně si roztrhl dost hluboko kůži. Všichni koňáci - včetně mne nastoupili na Koberečeku Bedana. Dověděli jsme se navíc, že: "takovej jeden kůň má pro mne větší cenu, než 200 takovejch, jako jste vy..."

Ve Strašicích na stavbě kasáren pro

Odřeknutí objednaných cihel

Tato vzpomínka patří také k těm pětépáckým legráckám.

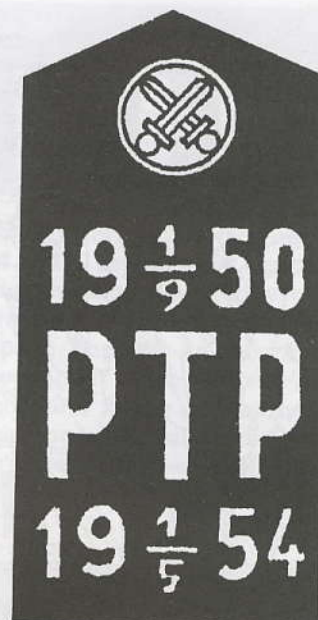
Jednoho dne bylo telefonicky voláno ze železniční stanice Hořovice. Praporu bylo oznámeno, že pro dobrotivský útvar dojel vagon cihel a aby si jej přijeli vyložit. Vojín, konající službu u telefonu (snad to ani nebyl voják konající službu, ale jiný voják, který právě dlel kolem telefonu) po odmlce oznámil železniční stanici, že již ty cihly nepotřebujeme a aby byly vráceny na adresu odesílatele. A tak se cihly nedostaly na místo, kde se na ně s úrně čekalo při stavbě bytovek ve Svaté Dobrotivé. Nebylo slyšet, že by byl někdo tehdy potrestán. Samozřejmě služba se nepříznala, neboť ani o tom nevěděla a tak se nikdo nedověděl, kdo se železniční stanici v Hořovicích mluvil a dal příkaz k odeslání cihel zpět. Kdosi z nás přinesl k rotě tuhle zprávu a my jsme se v ústraní mezi sebou jen pochechtávali, jak zase jednou byl útvar doběhnut námi.

František Kísvetr

tankisty vykonával funkci stavby vedoucího desátník ing. Martan, ze Sušice. Byl to dobrý člověk i odborník, ale do styku s námi ho nepouštěli. Styk vykonávali civilní mistři Armastavu - většinou mentálně postižení lidé. Z místa, kde jsme pracovali, bylo vidět přes blízkou silnici malé pekařství a občas i cítit vůni rohlíků. V drátěném plotě se nám podařilo udělat otvor, kterým několikrát týdně někdo z nás, při nepozornosti či odvrácení strážní hlídky proklouzl s povinností koupit (po vybrání drobných mincí od všech přítomných) 50 rohlíků. "Koupit" je iluzorní: prodavačka si od nás nikdy peníze nevzala.

Na jaře r. 1951 přijel na prohlídku staveniště s. Čepička s generalitou. Naši pracovní četě velel četař z povolání, primitiv, jménem, tuším, Tintěra. Hecovali jsme ho, že musí podat soudruhu ministrovi hlášení. Právil, že se schová, že hlášení podávat nebude. Jeden z nás - Václav Krpata z Prahy - řekl, že tedy podá hlášení soudruhu ministrovi sám a že řekne, jak se s námi zachází, že máme špatné a málo jídla. "Krpata, já vás nechám zavřít." V tom se objevil s. ministr NO Čepička se svým doprovodem - museli projít komunikací kolem nás. Četař zmizel bleskově za blízkým rozestavěným barákem a když se generalita přiblížila asi na 30 m, vylezl zablácený voják Krpata z výkopu, postavil se předpisově do pozoru, zasalutoval a spustil: "Soudruhu armádní generále, voják Krpata. Pracujeme ve výkopech na tvrdé normy, máme málo a špatné jídlo, také se s námi špatně zachází. Jsme přece českoslovenští vojáci!" "Zaznamenejte to," řekl Čepička svému pobočníku, "jídla máte a budete mít dost, přidělené vojenské úkoly musíte plnit". "Soudruhu generále, dovolte mi odejít." "Odchod!" Za rohem pobíhal, hlavu ve dlaních četař Tintěra (či Čimpera?), po odchodu generality přiběhl a spustil: "Krpata, já vás nechám zavřít - co jste soudruhu armádnímu gen. říkal?" "Jenom to, že máme málo jídla a že vy nás nejvíc buzerujete." "Krpato, já vás nechám zavřít, až budete modřej." Nezavřel.

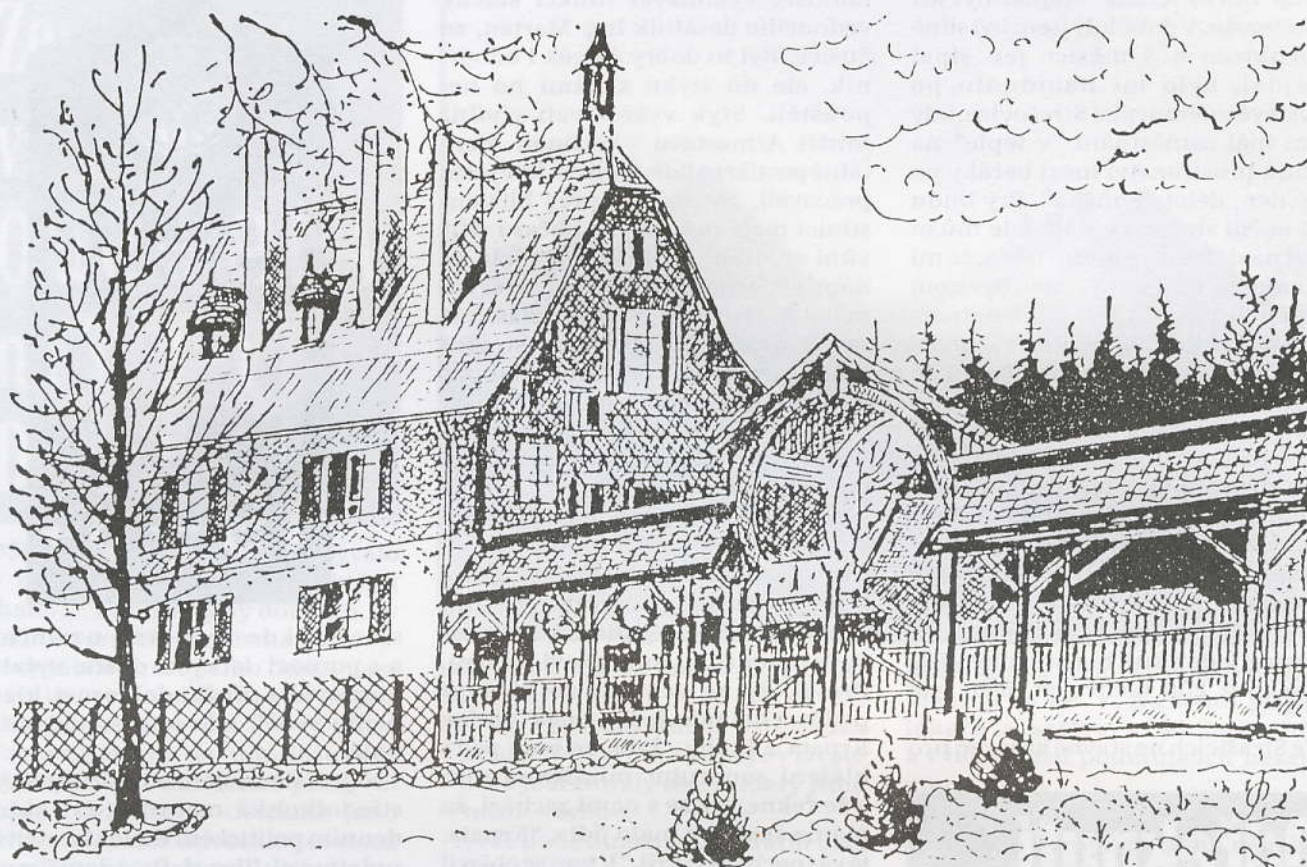
S námi kopal též MUDr. Fimferle z Prahy. Radil, pomáhal překonat těžké podmínky. Říkal: "kluci, jestli půjdete do kuchyně vozit uhlí, snažte se přinést česnek, anebo cibuli - je to jediný lék - jediná desinfekce pro nás. Takže při navážení uhlí pro kuchyni musel zmizet jeden z nás do

sklepa, kde bylo vše uzamčené a s pomocí latky a drátu vytahat a zpravidla předat doktorovi, kterej nejlíp věděl, kde seto nejvíc potřebuje.

Nejnižší vzdělání u naší rotě S byla středoškolská maturita. Při každodenním politickém školení se nejvíce uplatňoval; filozof - Dr. Adam Pranda z Bratislavy (mírný, uvážlivý, nesmlouvavý) a JUDr. Tuhárský ze Žiliny (výbušný, prudký, důrazný), kteří svými opozičními rozbory a dedukcemi marx-leninismu přiváděli politruka do nesnázi a zoufalství, takže jim nakonec zakázal účastnit se diskuse.

V roce 1952 nás odveleli v počtu asi 200 lidí do Plzně, pro stavbu vojenské nemocnice. Hlídkání jsme byli strážním oddílem v prostoru Českého Údolí, v dřevěných barácích plných kryš. Můj otec jako politický vězeň byl v té době na Borech, a protože jsme se s otcem již dva roky neviděli, pokusil jsem se tehdy již při nedělní vycházce o jeho návštěvu. Bylo mi to, jako vojákovi, velitelem stráže mimořádně povoleno. Pro ten účel mi předal kuchař Václav Krpata (v civilu mistr řeznický a uzenářský se státní zkouškou v Českém Údolí) šišku salámu pro mého otce; tu vydoloval pro tento účel u proviatního, kterým byl voj. Langmajer, v civilu snad vedoucí textilu ve Stodu. Protože jsem předpokládal, že další neděli budou mít službu jiní příslušníci, pokusil jsem se o mimořádnou návštěvu zase, vždy se šiškou salámu. Po této třetí návštěvě byl otec převezen jinam. V Českém Údolí nám velel npor. Brunclík - Svobodovec - dobrý člověk.

Dřevěný zámček postavený v polesí „U tří trubek“ majitelem zbirožského panství Colloredem Mannsfeldem pro lovecké účelv. (Z let 1879) Dokončen v roku 1888. Prokúpek Petr 1989.

Vzpomínka pétépáka mladšího ročníku na Svatou Dobrotivou

Obnovil jsem si pár neveselých vzpomínek na Svatou Dobrotivou. Já tam s obsáhlou skupinou Kladenských žlutenkářů přišel v r. 1951. Už od r. 1950 jsem patřil k PTP 57 Kladno a v Libušíně u Kladna taky fáral na šachtě Zdeněk Nejedlý. V roce 1951 tam došlo k obrovské epidemii žloutenky (náš lágr neměl ani pitnou vodu, takže zdroj epidemie byl nasnadě: stačilo si i vyčistit zuby v té užitkové vodě, která se čerpala s pouhým mechanickým filtrováním rovnou z šachty a už jsme sežloutli). Po léčení v pražské Střešovické vojenské nemocnici nás sice poslali na doléčení do Karlových Varů, ale po návratu pro nás dietu neměli a tak se nás zbavili snadno a rychle odvelením do Svaté Dobrotivé.

Koncem března ještě sněžilo, na prázdném baráku byla zima (spali jsme na zemi, ani tolik paland pro nás neměli) a v Hořovicích na nádraží jsem si asi za dva dny prožil jedny z nejhorších dnů mého života. Zahnali nás na překládání uhlí z vagonů na vojenské nákladáky, padal sníh s deštěm, lezavá zima, nikde trochu ohřátí.

Pak cesta na mokré uhelné korbě zpět na lágr a hned další zneužití neorientovaných Kladenských převandrovalců: nakládání mokrého písku, kdesi v písečáku na stavbu jakési oficírské vilky (o tom jsme ovšem nic nevěděli). Pozdě odpoledne jsme snědli v sobotní kuchyni uschovaný karbanátek obalený přepáleným tukem a bylo zle. Jaterní testy se vyhouply a velitelství PTP 52 ve Svaté Dobrotivé se nás opět koukalo co nejrychleji zbavit, takže jsme v rámci téhož útvaru odjeli do Stříbra za Plzní, kde se tehdy stavěly tankistické kasárny. Tam se situace opakovala, t. j. makanda pro vyslabené žloutenkáře fyzicky náročná, dieta žádná a v plzeňské vojenské nemocnici nad námi spráskli ruce a většinu nás poslali do civilu a tak já nedokončený vysokoškolák jsem zůstal dodnes vojenským uchem.

Toto jsou mé vzpomínky na Svatou Dobrotivou, která se na mne podepsala!

PhDr. Josef Koteš, CSc.

Santa Cruz

Svým příspěvkem bych rád odhalil, a to jen zčásti, naší veřejnosti, že opravdoví "Černí baroni" v PTP měli pracovní náplň i politické převychovávání zcela jiné, než uvádí pan Švandrlík ve svých Černých baronech, v nichž líčí osudy vojáků zcela specifického, technického praporu v Nepomuku.

Jako příslušníci 52. PTP jsme v roce 1950 - 51 pracovali v závodě Prefa v Hýskově u Berouna. Při prvním nástupu do práce nám bylo zdůrazněno, že jsme zde proto, abychom poznali, co je to cement a následně i beton. Práce zde byla velice těžká při bídné stravě, které se nám dostávalo velice málo, a byli jsme tenkrát vděční civilním dělníkům, když se s námi dělili o svačinu či oběd. Pracovalo nás tu asi 40 pětépáků a byli jsme ubytováni přímo v prašném závodě.

Vzpomínám si, jak jsme museli jít

povinně do kina místo svého volna na film Lenin v říjnu. Chytrostí se přece jenom podařilo většině včas před kinem zmizet, zůstali však asi 3 nebo 4, kteří se neodvážili toto sabotování významného filmu uskutečnit. Z tohoto podařeného díla jsme měli samozřejmě velkou radost.

Byly ale i mnohé chvíle, již méně úsměvné, např. štábní kapitán Toupalík nás velice často při nástupech na "Apelplatzu" oslovoval svým oblíbeným výrokiem "Kdo chce kam, pomozme mu tam. S vašimi hlavami vydláždíme silnice, vy nepatříte nikam jinam než na Bory nebo na Pankrác."

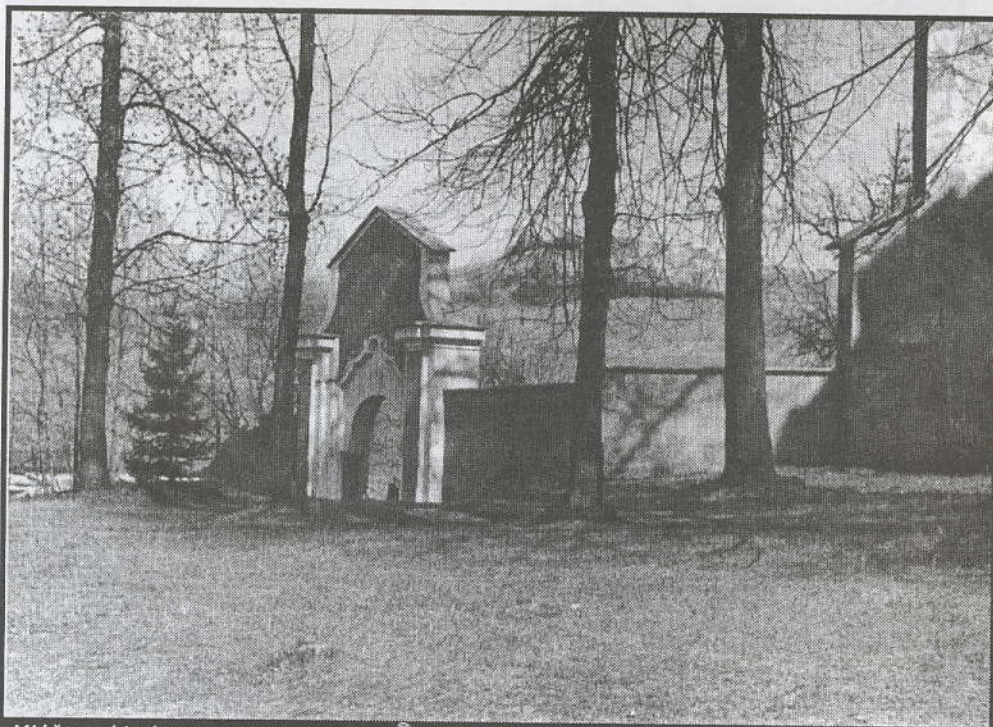
Dalších vzpomínek je tolik a jistě i od ostatních praporů PTP, že by jejich sepsání dalo ještě možná objemnější knihu, než jsou Černí baroni pana Švandrlíka. Byl bych velice rád a jistě nejsem sám, kdyby se nám, opravdovým černým baronům podařilo toto

období, strávené v táborech nucených prací - PTP, sepsat a dát tím i podnět k natočení filmu o opravdových hrdinech padesátých let, kolik nás, pětépáků, doplatilo na neoprávněnou "převychovu" svým životem, nebo si do civilního života odnesli následky těžkých onemocnění, která se u mnohých projevují ještě ve stáří. Jsem také jeden z nich.

Josef Tulka

aneb

Svatá Dobrotivá - 52. PTP

Klášterní brána.

Vojenské pracovní a technické

prapor číslo:	1948	1949	1950	1951	1952	1953	1954	1955	1956
1.				15. 5. 1. tpr					
2.				15. 5. 1. tpr					
3.					1. 11. 3. tpr				osud po r. 1955 neznámý
4.					1. 11. 4. tpr				osud po r. 1955 neznámý
5.					1. 11. 5. tpr	1. 11. předán VŽV jako 5. žentechpr			
6.					1. 11. 6. tpr	1. 11. předán VŽV jako 6. žentechpr			
7.						1. 7. 7. tpr			osud po r. 1955 neznámý
8.						1. 7. 8. tpr			31. 1. zrušen
9.						1. 7. 9. tpr			31. 1. zrušen
10.			1. 10 58. PTP	15. 4. II. PTP		1. 11. 10. tpr			
11.				24. 9. IV. PTP		1. 11. 11. tpr			
12.				24. 9. V. PTP		1. 11. 12. tpr			
13.			1. 10 55. PTP	15. 4. I. PTP		1. 11. 13. PTP	1. 5. 13. tpr		
14.			1. 10 56. PTP	15. 4. III. PTP		1. 11. 14. PTP	1. 3. 14. tpr		
51.	5. 8. 1. silpr		1. 9 51. PTP			1. 11. 51. tpr			
52.	5. 8. 2. silpr		1. 9 52. PTP				1. 3. 52. tpr		1. 10. 52. tp
53.	5. 8. 3. silpr		1. 9 53. PTP			1. 11. 53. tpr			
54.	5. 8. 4. silpr		1. 9 54. PTP				1. 1. zrušen		
57.			1. 10 57. PTP				1. 5. 57. tpr		1. 10. zrušen
59.				15. 4. 59. PTP		1. 11. 59. tpr			
60.				15. 4. 60. PTP		1. 11. 60. tpr			1. 10. 79. mopr
61.				15. 4. 61. PTP		1. 11. 63. tpr			1. 10. 3. silstpr
62.				1. 10. 62. PTP			1. 1. zrušen		
63.				1. 12. 63. PTP			1. 3. zrušen		
64.				1. 12. 64. PTP		1. 11. 64. tpr			1. 10. 59. silstpr
65.				1. 12. 65. PTP			1. 5. 65. tpr		
66.					1. 9. 66. PTP	1. 11. 66. tpr			1. 10. 79. silstpr
67.					1. 9. 67. PTP		1. 5. 67. tpr		
68.					1. 9. 68. PTP		1. 5. 68. tpr		1. 10. 157. mopr

jednotky 1948 - 1963

1957	1958	1959	1960	1961	1962	1963
1. 10. 8. tp	31. 12. zrušen					
1. 10. zrušen						
	1. 12. zrušen					
	15. 10. zrušen					
	1. 12. zrušen					
	30. 8. zrušen					
	15. 9. zrušen					
1. 10. zrušen						
1. 10. 9. tp	31. 12. zrušen					
1. 10. 2. tp			1. 10. 2. skvs			1. 9. zrušen
20. 12. zrušen						
1. 10. zrušen						
1. 10. 5. tp			1. 10. 5. skvs			1. 9. zrušen
1. 10. 1. tp			1. 10. 1. skvs			1. 9. zrušen
20. 12. zrušen						
1. 10. 6. tp			1. 10. 6. skvs			1. 9. zrušen
1. 10. 7. tp			1. 10. zrušen			
1. 10. 3. tp		31. 12. zrušen				

Vysvětlivky:

- PTP pomocný technický prapor
- tpr technický prapor
- silpr silniční prapor
- tp technický pluk
- skvs skupina vojenských staveb
- mopr mostní stavební prapor
- silstpr silniční stavební prapor
- žentechpr ženijní technický prapor
- VŽV velitelství ženijního vojska

19 $\frac{1}{50}$ 50

PTP

19 $\frac{1}{5}$ 54

Přehled vojenských pracovních, technických a stavebních jednotek v letech 1948 - 1963

1. technický prapor (VÚ 7370)

1. techpr Děčín	15. května 1951
do Nepomuku	20. října 1951
8. techp	1. října 1957
zrušen	31. prosince 1958

2. technický prapor (VÚ 8030)

2. techpr Most	15. května 1951
do Jezeří	14. srpna 1951
do Mariánských Lázní	srpen 1952
do Kynžvartu	říjen 1953
do Stříbra	18. října 1956
zrušen	1. října 1957

3. technický prapor

3. techpr Dvůr Šternberk	1. listopadu 1952
--------------------------	-------------------

4. technický prapor

4. techpr Podolinec	1. listopadu 1952
---------------------	-------------------

5. technický prapor

5. techpr Kysibl	1. listopadu 1952
předán vel. žen. vojska	1. listopadu 1953

6. technický prapor

6. techpr Fulnek	1. listopadu 1952
předán vel. žen. vojska	1. listopadu 1953

7. technický prapor

7. techpr Orlová	1. července 1953
do Mostu	1. listopadu 1953

8. technický prapor

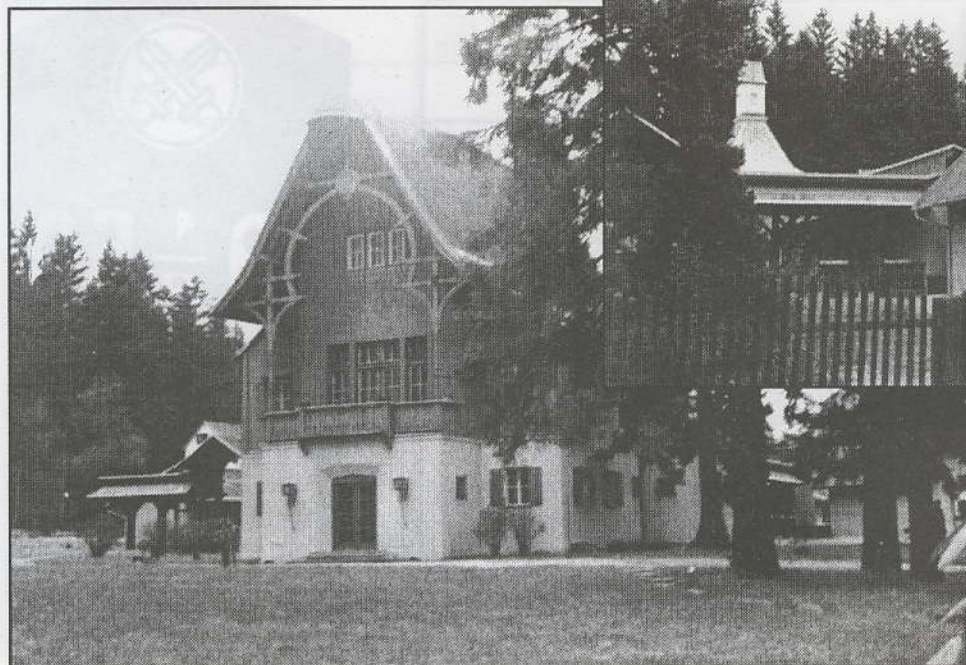
8. techpr Karviná	1. července 1953
do Bludovic	prosinec 1954
zrušen	31. ledna 1956

9. technický prapor

9. techpr Karviná	1. července 1953
zrušen	31. ledna 1956

10. technický prapor (VÚ 9394)

58. PTP Most	1. října 1950
II. PTP	15. dubna 1951
do Karviné	15. dubna 1951
10. techpr	1. listopadu 1953
zrušen	1. prosince 1958

Třítrubecký lovecký zámek
u Strašic.

Přehled vojenských pracovních, technických a stavebních jednotek v letech 1948 - 1963

11. technický prapor (VÚ 6197)

IV. PTP Orlová	24. září 1951
11. techpr	1. listopadu 1953
do Havířova	1954
zrušen	15. října 1958

12. technický prapor (VÚ 7347)

V. PTP Horní Suchá	24. září 1951
12. techpr	1. listopadu 1953
zrušen	1. prosince 1958

13. technický prapor (VÚ 3851, do roku 1953 9115)

55. PTP Ostrava - Radvanice	1. října 1950
I. PTP	15. dubna 1951
13. PTP	1. listopadu 1953
13. techpr	1. května 1954
zrušen	30. srpna 1958

14. technický prapor (VÚ 1546, od roku 1956 5123)

56. PTP Horní Suchá	1. října 1950
III. PTP	15. dubna 1951
14. PTP	1. listopadu 1953
do Karviné	1. listopadu 1953
14. techpr	1. března 1954
zrušen	15. září 1958

51. technický prapor (VÚ 6361)

1. silniční prapor Mimoň	5. srpna 1948
51. PTP	1. září 1950
51. techpr	1. listopadu 1953
do Prahy	1954
zrušen	1. října 1957

52. technický prapor (VÚ 4934)

2. silniční prapor Svatá Dobrotivá	5. srpna 1948
52. PTP	1. září 1950
52. techpr	1. března 1954
52. techp	1. října 1956
do Teplé u Mariánských Lázní	květen 1956
9. techp	1. října 1957
zrušen	31. prosince 1958

53. technický prapor (VÚ 9991)

3. silniční prapor Libavá	5. srpna 1948
------------------------------	---------------

53. PTP do Rajhradu	1. září 1950
53. techpr	březen 1952
2. techp	1. listopadu 1953
2. skvs	1. října 1957
do Brna	1. října 1960
zrušen	září 1962
	1. září 1963

54. pomocný technický prapor (VÚ 4563)

4. silniční prapor Lešť	5. srpna 1948
54. PTP	1. září 1950
zrušen	1. ledna 1954

57. technický prapor (VÚ 5447)

57. PTP Kladno	1. října 1950
Libušín	
57. techpr	1. května 1954
zrušen	1. října 1956

59. technický prapor (VÚ 7322, též 7332)

59. PTP Bílina	15. dubna 1951
59. techpr	1. listopadu 1953
zrušen	20. prosince 1957

60. technický prapor (VÚ 3827)

60. PTP Děčín	15. dubna 1951
60. techpr	1. listopadu 1953
79. mostavpr	1. října 1956
zrušen	1. října 1957

61. technický prapor (VÚ 1046)

61. PTP Rumburk	15. dubna 1951
61. techpr	1. listopadu 1953
3. silstavpr	1. října 1956
do Zákup	1. října 1956
5. techp	1. října 1957
5. skvs	1. října 1960
do Pardubic	1962
zrušen	1. září 1963

62. pomocný technický prapor (VÚ 5115)

62. PTP Děčín	1. října 1951
do Bechyně	25. dubna 1952
do Černovic	30. srpna 1952
do Štoků	15. října 1952
zrušen	1. ledna 1954

Přehled vojenských pracovních, technických a stavebních jednotek v letech 1948 - 1963

63. pomocný technický prapor (VÚ 6006)

63. PTP Košice	1. prosince 1951
do Novák	1. srpna 1952
do Košic	16. prosince 1952
zrušen	1. března 1954

64. technický prapor (VÚ 8039)

64. PTP Varnsdorf	1. prosince 1951
64. techpr	1. listopadu 1953
59. silstavpr	1. října 1956
1. techp	1. října 1957
do Jemnice	1. října 1957
1. skvst	1. října 1960
do Krnova	1. října 1960
do Olomouce	1. října 1960
zrušen	1. září 1963

65. technický prapor (VÚ 1538)

65. PTP Dolní Životice	1. prosince 1951
65. techpr	1. května 1954
do Bohumína	leden 1955
do Podolince	leden 1956
zrušen	20. prosince 1957

66. technický prapor (VÚ 7330)

66. PTP Bílina	1. září 1952
66. techpr	1. listopadu 1953
do Prahy	22. října 1954
do Bohosudova	10. prosince 1955
79. silstavpr	1. října 1956
6. techp	1. října 1957
6. skvs	1. října 1960
do Prahy	1. října 1960
zrušen	1. září 1963

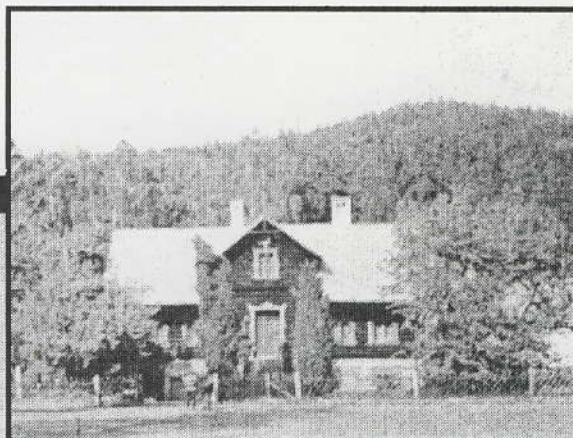
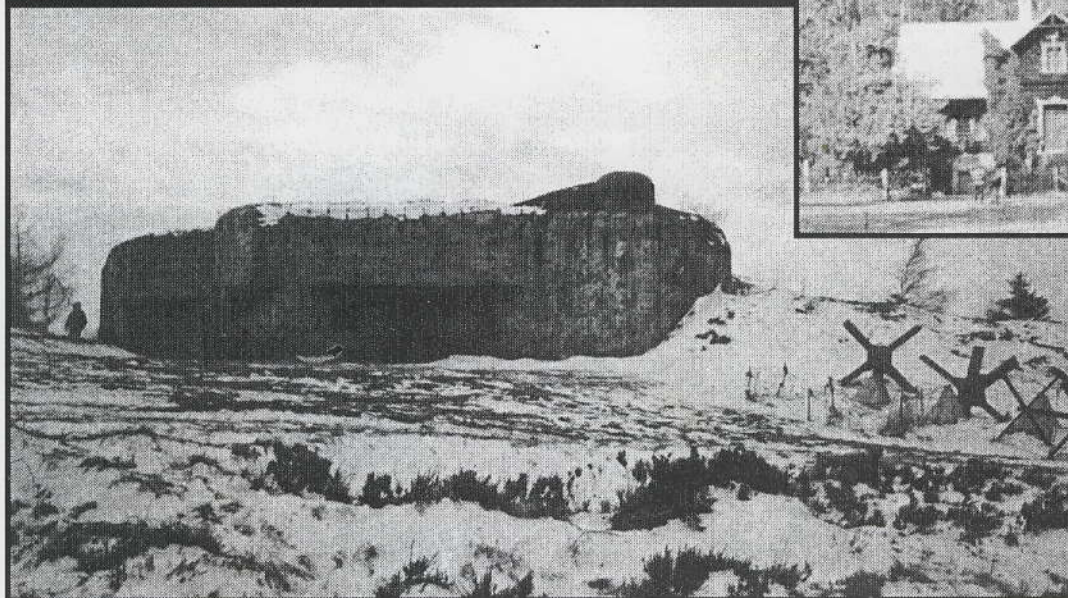
67. technický prapor (VÚ 7339)

67. PTP Zdechovice	1. září 1952
67. techpr	1. května 1954
7. techp	1. října 1957
zrušen	1. října 1960

68. technický prapor (VÚ 6160)

68. PTP Komárno	1. září 1952
68. techpr	1. května 1954
157. mostavpr	1. října 1956
3. techp	1. října 1957
do Fulneku	11. srpna 1958
zrušen	31. ledna 1959

Pevnost na vrchu Jordán.

Myslivna na Valdeku.